

Sodrásban 07

Sodrásban 07

Sodrásban 07

*Amatőr költők
antológiája
2007*

2007

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borítógrafika: Jakus Tamás grafikus

Tipográfia: Baranyai Attila

Lektorálta: Sz. Gábor Ágnes
(<http://iropult2006iropult.5mp.eu>)

ISBN 978-963-86793-6-9

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Barátok Verslista
8263. Badacsonytördemic, Római út 84.
E-mail: megrendeles@verslista.hu
(<http://www.verslista.hu>)

Trásaink

KAMARÁS KLÁRA

Komédiás

Porondra hát, az oroszlán már éhes!
Egy krumpliorr, egy kis mosoly, de édes...
Már csetlik botlik... Milyen jópofa!
Kihúlt a szíve, vagy az otthona?
Felejtse el, míg tart a csillogás!
Essen már hasra e komédiás!

Ha végre, végre, a függöny lehull,
üres a színpad, nincsen fény sehol,
akin a néző méltán röhögött,
reszketve sír a színfalak mögött.

Blog

Napok, hetek vagy hónapok?
Évekkel már nem számolok.
Itt a hazám,
hol nap süt rám,
és a semmi után futok.

Röviden

Nem a haláltól,
csak a szenvedéstől félek...
ha félek...
...azt is csak, míg élek...

Szavak

Mindig hittem a szavak erejében.
Bódító szép mesék fehéren
altató mákonyát
beszívtam sok-sok éven át.
Később csak hagytam,
higgyék, hogy hiszem...
hogy bennem ne csalódjon senki sem.
Én annyi könnyet, szenvedést
láttam, hogy elmondani
minden szó kevés...
Már kisgyerekként észrevettem,
hogy nem az okos szó az úr:
hogy ki-ki hogyan bírja hanggal,
úgy boldogul...
csak ámultam, hogy hangos ordítás
hogy babonáz meg balga szíveket,
és hazugságok harsogó szava
halálba hajszol, jaj százezreket.
Most álljatok meg!
Intő szó kevés...
Skandáló örületből béke nem fakad,
csak szenvedés.

Szavak...Tudás bölcsője.
Szavak... jók és a rosszak...
Daltól, tudástól
senkit meg ne fosszak:
legszebb a szó, mikor anyánk mesél...
de legyen százszorosán átkozott,
aki hatalma mámorában
a szavak erejével visszaél!

BODÓ CSIBA GIZELLA

A Szent-Márton hegyen

A Szent-Márton hegyen, ahol lakom,
vadrózsa kúszik az ablakon
egy mókus indul minden reggel,
s visszatér az alkonyon.

A Szent-Márton hegyen, ahol lakom,
valaha erdő volt a domboldalon,
s legendák szerint a király is,
részt vett gyakorta a hajnali vadászaton.

Ma már a házak erdei állnak,
az emberek nem köszönnek a fáknak,
a szarkák reggeliért kiabálnak,
a varjak mohón esnek a tele kukáknak.

Egy ős-gesztenye áll – idő-dacoló
öt emelet magas felhőkarcoló
törzse körbenőtt egy vasbilincset
s rozsdás ácskapocs-fullánk – a civilizáció.

De Ő minden tavaszt megünnepel:
ezer gyertyát gyújt fehér, illatos virága
- rendszerek jönnek, mennek,
századok múlnak vagy percek –

Ő áll, él, virágzik – elereszt,
hiszen ezért teremtetett a világra!

SZABOLCSI ERZSÉBET

Légvárak felé, félúton...

Éveink sorfalat állnak,
födetlen fővel vonulnak a percek,
míg eltelik néhány évad... Hol is?
Az ég hamuszín zsinórpaddlásáról
lassan ereszkedik ránk
holnapok foltos hálója.
Vergődő éj takar.
Késik a feloldozás.

Álmokkal ébredek

Néha álmokkal ébredek:
holdas távolokat képzelek
kinyújtott kezem közelébe,
játszom felhőtlen eget,
sűrű napsütésben ragyogó mosolyt.
Játéka vagyok rejtőző vágynak,
s tarka álmaim csalfán vágynak
új erek lüktető örömére,
új dalok szenvedélyes ritmusára.
Játszik velem tünékeny pillanat,
s mire visszamosolyognék,
összetört babaként fájok
lázálmok poros polcain...

Őszi hexameterek

Rebben a lenge levélke keringve leválva az ágról,
napfény csillan; a harmatcsepptől fénylik a fű is.
Bús ragyogással festi vörösre az ősz ma a tájat,
hús csenedet betakar, gyönyörűség halk dala pendül.

Tovább...

Szürke homályba süllyed a nap,
s néha már álmodni sem jó.
Emlékektől nehéz minden sóhaj.
Óhajok szálltak holdas esteken,
s belevesztek a menetelő percek
igaz lüktetésébe.
Ma, tegnap, tegnapelőtt, rég.
Hársak, fűzek, pipacsos rétek
dalát hozta a szél felém,
s néha kivirultak, majd dalba fúltak a vágyak.
Mert néha másfelé kanyarog a folyó,
árnyak lesnek az ösvényt szegélyző
tüskés bokrok indái közül.
Csipkerózsika vár, vár,
s elfut mellette az élet.
Szárnyaló csodákban hittem
őszinte gyerekkoromban,
kerestem istent, embert, társat,
virágot, lepkét; színes felhők
kápráztattak, miközben
talpam alatt suhant az út.
Színes kavicsok, kövek,
sziklák, kerestek.
10, 30, 50... Szállnak felettem
vándorló évek.
Csak nézek, előttem rügyek
pattannak, s nőnek délceg fává,
bimbók nyiladoznak,
ébrednek virággá.
Csapongok tovább - vergődő lepke -
titkok felhői alatt,
egyre közelebb a röghöz.

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Kedves Barátok

Kikeletnek eljött már az ideje,
Elfogyóban Télnek fagyos reggele,
Didergett már a hajnal is eleget,
Végre feledhetjük e hosszú konok telet,
Embert s állatot megviselt e zord idő,
Svárjuk is Természet ébredését, mikor jó.

Bekukkantunk éjnek idején az Internetre,
Alak ez a világra, meg a sok ismeretlenre,
Rákattintasz egy linkre, s már a honlapon vagy,
Átszuhanak file-ok úrben a világ minden tájára,
Találnak is ott az éter hullámain jó Barátokra,
Odahív az anyanyelv, s prózára, versre kelnek,
Kedves szóim most honi Barátokat illetnek.

Memento mori! Jacob Peter Boomsma

Mélázva ülök a reggeli csendben
A hajnalnak e kusza sötétségében
Előttem vala fényképed keretben
S jó bánatnak könnye szemembe

Nézd csak mennyi év elszaladt
Gondtalan itten e földi világban
Te pedig nőttön-nőttél boldogan
Jézusnak szentelve e földi létedet

Adtad élted s éned Isten kezébe
Számptalan hétköznapi örömdet
Szétosztottad szerényen hívőknek
Az Teremtő világát Szeretteiddel

Istennek útjai kifürkészhetetlenek
Sok földi jót rabolt el az élet Tőled
Ne búsulj Te már az örök világosság
Útját járod, bearanyozva másvilágon

Jacob kérlek figyelj egy kicsit reám
amint elnézem e földi élted stációit
boldog vagyok hogy Isten ajándékát
velünk is megosztottad e földi létben

Sok szépet éltél meg boldog családban
Istent hűen alázattal bátran szolgáltad
S lám az élet mégis mily Igazságtalan
Ígérem néked mindig velünk maradsz

Szemed ragyog és csillan fel boldogságtól
játszottál jóbarátokkal vidáman golfoztál
Istent teljes alázattal s hűséggel szolgáltál
Ígét hirdettél és emberekbe hitet plántáltál

Kezem most csendben imára kulcsolom
Istenhez halkán szólanék kérve szépet
Először Teérted Jacob majd Szeretteidért
Mert Ti vagytok nekünk Isten ajándékai

Kedves Barátaim drága Boomsma Család
Aranyos Barbro a jó testvérem Dave
Bájos Erika Karin Nagyszülők Testvérek
Jacob már a „végtelen vizeken” száguld

Tudom soraim fájdalmat okoznak néktek
Jacob! ég veled vezessen mécsesnek fénye
Vitorlád feszült jó széllel száguld tengeren
Fékezz hullámokat s hajód örök vizekre ér

Itt állok kezemben egy szál piros rózsával
Sírhandra teszem, a sok ezer virág mellé
Én nem búcsúszom, tudom Isten velünk van
Mosolyod, emléke maradt nekünk holnapra

Sajgó szívünkbe tisztán vagy, örökre, bezárva
légy boldog Isten országában a „másvilágban”
Tudnod kell, hogy mi örökre melletted vagyunk
Mécses fénye, piros rózsa kísérlen örök mezőkre

„Miatyánk ki vagy a mennyekben
szenteltessék meg a Te neved.....”

Drága Barátaim!

Ajánlom fenti soraim Barbrónak, Davenek
Erikának, Karinnak és Szeretteiteknek
E sorok lejegyeztettek az Úrnak 2007. évében
március havának 17 napján az Úr legyen veletek
vezessen a Választott utatokon Titeket
úgy legyen, Isten engem úgy segítjen Amen

Esti álmodozás

Áprilisnak havában, késő esti homályban
Bandukoltam, lépegettem a kihalt utcában
Gondjaimat summáztattam szépen sorban
Az eltűnő nap gyönyörű szép látványában

Most még vörösen izzik az égnek alja
Az ébrenjáró álmodozót magával ragadja
Hanyatló napnak sugarát már felhő takarja
A lebukó Tűzkorong még szemem vakítja

Ezer színével festi meg kék égnek vásznát
Hirtelen úgy érzem, elűzte szívem bánatát
Egy pillanat és máris újra festi az égi tájat
Eme látvány szépsége engem is elkápráztat

Csak baktatok így tovább a hűvös estében
Csodálva nézem e mesteri vásznat az égen
Ahol lopakodva előjő a Hold e sötétségben
Így ámuldoztam gondtalan egy késő estében

Történelem árnyéka

Történelem árnyékában apró kis intelem
Sok fellázadt nép miért e nagy zsongás
Jól vigyázz mert a fémpallos lesújt
És a zsarnok feje majd a porba hull
Mennyi vér tapadt eme uralkodó kezéhez
Lázad már a tömeg halk szavak suttojják
Meghalt a király s éljen a király
Köztársaság nélkülöd kiáltják ők Vivát

Titokban menekül a trónfosztott nép
Szürke hétköznapiak jönnek most tudod
Bérenc lakájok sorsa eldobott megunt kolonc
Máglyára hát velük áhított szabadság vár
Hosszú zord alagút szabadság fénye vakít
Jó, apró léptekkel közelít s titokban hatalmába kerít
Szabadság édes mámora vadon üldözöd a régmúltat
A te kezedhez is vér tapad mily egyedül érzed magad

Haiku

Sirályok jönnek
Vidáman vijjognak már
Tavaszt köszöntnek

Nyitnikék dalol
Kopár faágon reggel
Párja csivitel

Isten ujjai
Melengetik Földünket
Megújhodás jó

Üdv Barátoknak
Itt lelkesítem őket
Verset íratok

Harmatos gyöngyök
Ezüstösen csillognak
Napnak fényében

Deres gúnyában,
rozsdás levél, kopár fán,
táncol tétován

napnak sugara
gyéren melegít avart,
mely csendben zizzen

rezzen sok levél
riadt gyík futva oson
sövény peremén

védelmet remél
kutatva rejtekhelyét
őszi lomb alatt

Hajnali idill

A rideg-hideg feszült meg a téli tájon
S fogcsikorgató havas kép láthatáron
Kietlen itt minden a sötét fázós utcákon
Egy lélek se jár ott kint hajnali órákon

Odabenn csend honol a korai hajnalon
Álmos szemem bámul a deres ablakon
Nini mit látnak szemeim csodát fákon
Kertem zúzmaragúnyát öltött e napon

Fehér gyolcs csillog szikrázik vakítón
Rozsdás sárga bogyók, színesek, virítók
Téllel-széllel bajt vívnak konokul kitartók
Eme idillt lekopogom nyomban e ponton

Cirmos cica dorombol pirkadó hajnalon
Hízeleg s finom bundáját érzem lábamon
Korai fény megcsillan a fehér tappancson
Barátok, köszöntelek én Titeket e sorokon

Szeretlek, tél

Szeretlek tél mikor csendre int az éj
Mindent, ami fény sötétségbe ejted
Jégvilág panoptikum kincsét rejted
Bár gyér napnak ereje mégis remélj

Ezidőtájt dereng új felismerés
Téli csendnek békéje ez a lét
Halld e csendet, vedd élte örömet
Álmainkból tündéri felébredés

Tavaszz nyár őszt csalogató szépek
De lám engem a tél az mi megigéz
Zúzmara zord világába képek

Csendes magány – óh jég birodalma –
Télnek leple alatt zengjen ének
Csendben hűséggel a Télnek adózva

Akt

Ó, mily csodálatos Akt meztelen tested
Én csak nézlek csukott szemmel téged
Hirtelen nyitom szemem s te nézel rám
Reám akit tested rabul ejtett éjjel ám

Korán reggel vidám boldogság tölt el
Már azon töprengem mit hoz a napom
Rabod leszek-é vajon pirkadó holnapon
Hol a boldogság italát kínálsz pamlagon

Megigéztél bevallom percekre sóvárgón
Napjaim zsúfoltan csatáznak száguldón
Testem az konok hajthatatlan vágyódón

Türelmes légy bátran uralkodj e testen
Rajtad múlik kinek lesz szép ez éjjelen
Szíveddel ejtsd rabul e szépséges Aktot

Szépséged

Őserővel hódít meg szépséged
Boldogságtól ragyog szemed
Lelked tükre belső harmóniád
csábít bájos arcod s mosolyod

Álom

Nyár csendes éjjelén
Csak veled álmodtam én
A csillagos ég végtelenjén
Szilaj paripán vágtattam én
Széles fehér tejútnak mezején
Sűrű ködben térdig gázoltam én
Könnycseppekkel küzdöttem én
Sirattam arámat kit elvesztettem én

Csak énem siratja félbeszakadt álmom
Szép nyarat mely elszállt szánom-bánom
Aprócska emléikkel itt énemet vigasztalom
Emlékszel fürge gyík riadtan kúszott ágon

Hogy meg ne lássam halkan surrant tova
Hol rozsdás levelek közt oltalmát találja
Nyugalmat ad néki avar selymes ágya
Pihenni alászállott száraz levelek árja
Egy sem maradt a kopár ágon árva

Erősen tűz a meleg párás fojtó levegő
Vadul gomolyog fodros fehér füst felhő
Láthatatlan sűrű ködben alakja eltűnő
Óriás könnycseppje gurul el mint kő
Didergő hangja cseng fülemben mint ő
Keresztülhaladva fehér réten át feltűnő
Fáradt karomat felé nyújtom ki kérlelő
Darvaknak szárnyán jöjj utánuk epedő
Szálljatok magasba vágyaim őt űző
Vöröslő ég hajnalán boldogan ébredő

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Megszakadt percek

Éjszakai fény égő szemedben
Suttogások nesze a csendben
A hangod hallgatom most épp
Még mielőtt a nap az égre lép

Eltűnt az édes álmodó pillanat
Csendes éji álma megszakadt
Kővé meredve állok míg várok
Megszakadt percekre sóvárgok

Érkezik a hajnal árnyai kísérik
A harmatcsepp már könnyezik
Súgd nincs nincs semmi vész
Hangod is már újra szólni kész

Csillagok kísérgetik éji perceket
De, tovább álmodom a képeket
A hajnal halkán dúdolgat nekem
Új szavakat formál a kedvesem

Megszakadt percek semmi vész
A palackban a dzsinn tetre kész
Felcsillanó nyugalom a sejtelem
Hajnal fényében áttetsző rejtelem

Mosoly az arcomon és bennem
Mert az idő se siethet nélkülem

Éji élet

A szomszéd szobában nyikorog a parketta:
Egy puha ugribugri talpacska nyikorogtatja.
A ház eléggé csendes és békés. Éli éji életét.

A kamrában krumplik és a zöldségek ládában:
Van elég tej, tejföl, joghurt, sajt a konyhában.
A ház még most is csendes, békés. Éli éji életét.

Gyors felugrás. Méz és befőtt dönti egymást.
De már a ragacsos talpacskák a konyhát járják.
A ház rezzen oda a csend, a békés. Éli éji életét.

Gazda rohan. Szája tátva a képtelen látványra.
Előtte fehéren csillogó, édesen doromboló cicája.
A ház romjai felett a csend békés. Éli éji életét.

Hajnal

Botorkálok szembeszéllel
Mendegélek meg- megállok
Fázós hajnal hideg fénnel
Borzongat míg egyre várok

Fürkészem a fáradt felhőt
Míg szem ellát lustán ballag
Sötét boltjában kínál esőt
Míg a föld sóváran hallgat

A csapodár árva esőcsepp
Útra kelt kalandra vágyott
A napsugár volt az erősebb
Csillogva az útjába vágott

Múltkő

Míg nem ismertél
Némán ragyogtak a csillagok
Míg nem ismertél
Csendben múltak a nappalok

Éjre ébredő s izzó napjövevény
Hangtalan fénytelen szökevény
Szürke napra hull feledés fátyla
Mozdulatlan múltat így felváltja

Ha nem ismerlek
Némán járom a csobogó patakot
Ha nem ismerlek
Csendben várok sodródó pillanatot

Két szemed izzó sugara áthatolva
Jéghegyen féltően rám ragyogva
Ezer színben tükröz egy szilánkra
Továtűnő néma múltkő darabjára

Vesztes évszakok

Kékes lángjából tör elő
Elfogyó és folyton telő
A hold kísérté éji csend
Parázsban izzó égi rend

Fagyos szél hozza-viszi
Csaló napról úgy hiszi
A nyári csípős reggelre
Hőjét szövi jégszívekre

Búzakalász fejcsóválva
Kelő nap fényévé válva
Ébred a váltakozó időre
Nyárból lett téli hűvösre

Jégeső veri föld szirmait
Orkán vívja örök harcait
Míg átküzd a tikkasztóan
Perzselő vesztő évszakon

Kutya élet

Szőkevénynek nincsen párja
Neki lódul a világba
Fut bele az éjszakába
Fut amíg meg nem járja

Szegény pára nem jut messze
A kert körbe bekerítve
Ha átugrik a kerítésen
Legyen a szomszéd résen

Mondom..

Mondom mondom, mondom még
Hátha egy szó belefér
Lyukas garast sosem ér
De csak mondom mondom még

Hé Te! Figyelhetnél figyelhetnél
Hátha egy szó sokat ér
Lyukas fülbe belefér
Figyelem figyelem! Ide figyeljél!

Hívlak...

Légüres térben hívlak, szólongatlak...
Hol van már a közös nyár forrása...
Honnan eredhet a szópatak forrása...
Hívlak, és egyre csak szólongatlak...

Séták emléke a Fő utcán, fel- s alá,
Kirándulások a váralján és sok más.
Tán képzelet lenne már, és nem más,
Színes tűzijáték fényeként villan rá.

Hogy lehet féltően oltalmat adni?
Hogy lehet kérdően visszasíratni?
Távolság, barátság, múlt és jelen
Szövevényes kötelék a csendben.

Légüres térben ma is oltalmat ad,
Közelség mégis szívünkéből fakad,
Szavaid még egyre csak váratnak,
De majd mosolyogni is láthatnak.

Elszámolás

Szeplősre sült cserzett nappalok
Elmúlt időkkal most elszámolok
Lebarnult könyökig mozdulatlan
Félig fedetlen test nyugalomban

Csukott pillák alól pilleszárnynon
Gondtalanul fel az égre szálljon
Fehér nyári napok, ködös ősziak
Vagy a hópihés téli zord földiek

Minden perc már ráadás innentől
Féltem törekeny létem mindentől
Jobban csillog is a fáradt szempár
Ha otthon végre szerető csók vár

Rejtve

Míg zöldell a fa és nem száraz
Színesedik alakul a levél formája
Fönt a fán nem marad egy sem
Tört világába hullva rejtve sem

Kapcsolat

A nő, ha rikácsol,
ha mindent kimáztat,
ha kér vagy követel,
ha hibákat is követ el,
Ő a Nő.

A férfi, ha veszekszik,
ha semmi nem tetszik,
ha nem kér, követel,
ha hibákat is követ el,
Ő a Férfi.

A nő kérlelhetetlen,
A férfi fékezhetetlen,
Ha létrejött a kapcsolat,
kezelik a konfliktusokat,
Így nő a nő és férfi a férfi.

PAPP ERZSÉBET (ZSIKE)

Ha megdobnak kővel...

...de ha a kő eltöri a kezemet,
amivel nyújtánám a kenyeret,
akkor a győztes mégiscsak ő...
a kő...

Időben, szívben

Volt...
És a puszta lét dobbanása mögött
némán könnyezve szűkül a koravén holnap:
Hová lett?
Hisz nem fogyott el,
mint az egyre szürkülő hó égsütötte tavaszban...
Nem merült el,
mint lelketlen kút mélyére a mohos kődarab...
Időben, szívben visszacsendül!
Varázslatával együtt nyöszörög a kétségbeesés:
Volt...
Titkos kamrák, és pitvarok mélyén
nem csitul az önző ragaszkodás:
Hová lett?
... A szív is úgy formálja a szavakat,
mint kint a száj.
Az igaz beszédet leolvasni róla
kevés a legnagyobb tudás.
S aki érti mégis, megfeythetetlen, mint a jaj belül,
De egyetlen, ki szóba áll vele...
Túl minden téren és időn
hozzá futnak bocsánatért az élet rejtett, haszontalan dobbanásai:

Segíts!

A tavasz

A tavasz kopogtat nagyon,
Nem szólok, hagyom.
Nesztelenül, ravaszul, mint a róka,
Mint aki nincs itthon tán napok óta,
Pedig a tavasz kopogtat nagyon ...
Hagyom ...

Hiába áll ott csokorral,
S bódító borral,
Szól még csendesen néha-néha újra,
S hogy senki nem nyit ajtót, csak megunja,
S elmegy, hisz hiába áll ott csokorral,
S borral ...

Az ajtót sarkig kitártam!
Bódultan vártam!
Esőt idéztem, langyos szeleket,
Láttam varjút kéknek, s tarkának verebet!
Régen az ajtót sarkig kitártam!
S vártam!

Izgatottan elébe mentem!
Jöttét kilestem!
Nem lapultam ajtók mögé bújva,
Azt se vártam, hogy rámköszönjön újra,
Akkor izgatottan elébe mentem!
S lestem!

... Barna az idő, hajában szalag ...
Csendesen halad ...
Utánanézek, elébe nézek,
Mindenütt halvány, közömbös képek.
Szürkésbarna az idő, hajában szalag,
Halad ...

S a tavasz kopogtat nagyon,
Nem szólok, hagyom ...
Nesztelenül, ravaszul, mint a róka,
Mint aki nincs itthon tán napok óta,
Pedig a tavasz kopogtat nagyon ...
Hagyom ...

A mi házunk olyan kicsi volt

A mi házunk olyan kicsi volt,
Térdepelve nézett be a hold!
Gyenge falán sok kis szegelet,
S nem fért bele, csak a szeretet.
Azzal tele lett.

A mi anyáknak olyan szíve volt,
A jósnál is jobbat zakatolt.
S míg életünkre másolta magát,
Nyomában a csendes csoda járt,
De várták odaát.

A mi apáknak olyan szava volt,
Simítósra formálta a szót.
Egyszerűen adott, mint a nap,
Igaza az égen ittmaradt.
Szép, mint a pirkadat.

Az én házamon tágas ablakok,
Mégse jönnek be az angyalok.
Szavainkon néma fegyelem,
Félve osztom élet-kenyerem,
Lesz-e kegyelem?

Bomlik a csuhéj

Nyirkos a hajnal, szitáló ködben,
Százszorszép napfény varjakba botlik,
Ősz ágra szökken.

Varjak siráma letér az útról,
Ember elszórta morzsára szállnak,
S hessenek újból...

Tengeritermés nevet a szárán,
Csuhéjka bótja állig gombolva,
Száraz szakállán.

Bomlik a csuhéj, csörren a gyöngye,
Aranyló halmok felnövekednek,
Nagyobbra, többre...

Fehéren lebben ökörfákfátyol,
Fekete földek zamatát hozza,
Szomszéd határból.

Földek, zizzelés, ízek és hangok...
Tengerisorból pihenni hívnak
Messzi harangok.

Nyárvégi szellő nyárfához lépdél,
Puha mancsával macskamód játszik
Sárgult levéllel...

Sárga a csutka, levágott csonkja,
Sárga a hold, és sárgán sercen a
Nyárson-szalonna...

A felhők alatt

Mikor elhallgatok
Vadgalamb szólal meg a búzavirág selymében
Gurulnak csőrén a köles-szavak
Senki idők patakzanak szét a felhők alól
Szemükben alázat és dac próbálják megérinteni egymást

Egy kicsit szeretsz? ...

Én téged sokkal jobban ... –

Mikor elhallgatok
Kutak mélyéről zúg elő a szél
És körbetáncolják az itt felejtett szomorú esőcseppek
Vihar se lesz már

– Ne haragudj rám de ne írd túl –

Mikor elhallgatok
Beszélgetnének velem a lámpaoszlopok az utcán
Nyár ugrál a szívemben ágról ágra
Arcomon ciróka-maróka az esti holdfény

– Ki vagy te? –

Mikor elhallgatok
Katicabogarak imája verődik vissza a házfalokról
Könnyes köpenyemet igazgatja a rét
Álomba ringat
Az éjszakába sosemvolt örömök simulnak
Vigyáznak rájuk zabolátlan láncok
Csukott szememben már csak a néma kérdés
Hogy látok-e még ...
Hogy látok-e még ...

NAGY ERZSÉBET (PENDZSI)

Fiaimhoz

Fiaim, szeretlek titeket.
Még mindig gyermekként éltek bennem.
Fogom kezetek.
Csodálattal nézek fel rátok.
Felnőtt emberek lettetek
vágyakkal, tervekkel, szeretettel.
Büszke vagyok rátok.
Próbáltok talpon maradni, sikerrel,
e nehézségekkel teli világban.
Mégis van energiátok
szeretteitek törődésére.
Köszönöm nektek.

Anyához, szeretettel

Köszönöm neked, hogy vagyok,
Olyannak neveltél, hogy mindig
szeretet lakozzon szívemben.
Nehézségekkel küszködve volt időd, erőd arra,
hogy átadd szereteted, bölcsességed, igazad.
Az élet igazi arcát mutattad meg nekem.
Felkészítettél az életre, megmutattad,
hogy csak szeretettel lehet továbbhaladni,
s magam köré gyűjteni barátokat.
Megtanítottál az alázatra,
s elfogadónak lenni,
de megmutattad, hogyan
álljak ki igazam mellett.
Megtanítottál embernek maradni.
Megköszönöm neked.

Halott a szó

Halott a szó, a kéz,
mellyel simogattál.
Semmi téged nem idéz,
elmúlt a pillanat,
a sóhaj elszáll,
felröppen, és semmi
vissza nem idéz.
Marad a csönd.

Halott a szó, a kéz,
mellyel simogattál.
A remény csügged,
bár hullámként néha feltör,
s a végtelenben keres,
de csak a szél zúgását hallani,
s a fák nyögését, terhük súlya alatt.
A pillanat elszáll.

Halott a szó, a kéz,
mellyel simogattál.
A jázmin lehajtja fejét,
illatát veszti, elárvul.
Egy gyermek csillogó szemében
keresem ragyogásod.
Mélabúval rezzen a táj.
Koszorú suttogja halálod.

Városom

Itt voltak első lépteim,
itt ért először napsugár,
itt ragyogott rám
anyám szeme először,
itt zárt karjába apám.

Hajdú város, régmúlt időket idézve, emlékeimben őrzöm,
s gondolatom visszaszáll gyermekéveimre,
csendes utcák, suttogó falombok,
lovak ütemes koppanása a macskaköves utakon,
szegénység, hagymaleves, kenyérhéj,
akkor még az is ízletes volt,
ünnepek volt, ha hús került az asztalra s anyám kalácsot font.
Rossz emlékeim eltemettem mélyen, nem akarok emlékezni rá,
miért is bántanám apámat, a föld rég befogadta már,
amit éltem, s megéltem, az mind az enyém,
még ha néha rémálmok gyötörnek is,
a jókat őrzöm szívemben, testvéreim kacagását,
s ablakom alatt a búgó gerlepárt,
itt éltem városomban, s hiába vágytam másfelé,
fogott a föld, az ismerős arcok, a galambfészkek a fán,
a mézédesepek az eperfánkról,
itt értek csalódások, örömök és bánatok,
gyökereim itt vertek tanyát,
álmodozó ifjúságom, vágyaim, mind, mind idekötnek,
most már hiába vágyom messze idegenbe,
városom ölelése szorosan tart, el nem enged,
lehet, nem is akarom igazán,
sok-sok év eltelt, hol van már
a macskaköves körút, a nádfedelesek házak, már csak emlékek,
helyére csodás „paloták” épültek, modern házak, lakótelepek,
de Bocskai szobra ugyanúgy ma is büszkén áll a téren.

Itt születtem, itt ragadtam végleg,
S hiába jártam távoli tájakon,
Hiába hívtak csodás messzeségek,
Visszahívott hazám, s otthonom.

Épülő, szépülő városom,
itt vagyok neked.
El sohasem hagylak,
testem, lelkem tied.

MÓRICZ ESZTER

Ez a föld az enyém

Ez a föld egészen az enyém,
ahol ragyog a kéklő ég,
ahol hallom a földnek leheletét.
Ahol a déli parton táncol a tenger, –
édes-bús dallamot hoz felém a szél.
Ahol kígyóként tekeredik
a vén Duna, s csillan tükre,
ha rámosolyog a nap sugara.
Ez a föld mind az enyém, ahol
érezni a friss széna illatát,
ahol ökörnnyál kergeti
a délibábot. Ahol a nyírségi
homoknak vége sincs...
Ahol a delelő gulya nagyokat
hallgat, - madár, szellő se rebben.
Ahol a tárogató hangja
fölszáll a bús-messzeségbe.
Enyém az egész világ,
a narancsligetek illata,
a jéghegyek rideg-kopár csúcsa,
enyém az a szál rózsza, ott a kertben,
enyém ez az ádáz csatákkal
teli földteke, ahol az ember
földanyjára emel kezét.
Ahol hiába álmodsz
kéklő, hullámozó tengerről,
csak üszkös habok kergetik
a magányos csillagbuborékokat.

RÓZSÁS SÁNDORNÉ

Az érdem...

Az érdem sajnos rég meghalt,
Szétszabdalta az emlék fátylát!
Kispárna, mely őrizte a gyermeki tisztaságot,
Ma szétszabdálva hever, nem kapott polcot!

Szétszabdalt emlékek, mind elfelejtve hevernek,
Nincs, ki lapátra seperne, és máglyára tenne!
Nem létezik, ki megsajnálna, és emlékkönyvbe írna,
Nincs aki emlékezve újra életre hívna?

Az érdem az múlt, jelen az fájdalom!
Boldogság már tovaszállt? Itt maradt? „Várom.”
Várom azt, ami nagykönyvbe be van vésve,
Amit az Úr akart, teljesítem, felkészülve az érdemre!

Lila akác románca

Láttál már csodát, összefonódott két szerelmes fát!
A fenyő már túljár az életkoron, elszerette a lila akác!
Magához engedte kedvesen, ölelve az ágakba kapaszkodott,
Fenyő és a lila akác, eggyé vált, évek óta egymásba gabalyodott.

Áprilisban nyílik, mint mirtusz, csüng a fenyőn,
Virágai beborítják, megifjítják, a látszat, álom, rejtőzőn!
A szépséget tűri a fenyő, bár gyilkosan szorítanak az indák,
Együtt kúsznak az ég felé, amíg a fenyőágak bírják.

Vigyázz, lila akác, ragaszkodásoddal megölöd a fenyőt,
Viselkedéseddel tapadsz, mint egy mohó szerető!
A törzsnél kezdted, tekeredsz, mint a gyilkos kígyó,
Ilyen csak a mesében létezik, a valóság megró!

Ha valaki látni szeretné e kitartó szerelmes párt,
Fő tértől egy séta, út két oldalán, két-két szerelmes pár!
Ember ezt nem engedné, hogy szeretetből halálát okozzák,
Bár a csüngő, halványlila mirtuszok az embert is vonzzák!

Ó, de nagy kár, hogy a gyönyör csak pár hét,
Aztán a szél elfújta, marad a szorítás, múlik a tündöklés!
Te szegény fenyő, így idősen már sok az ölelésből,
Meghalsz! Szerelmed az akác, megvont a fénytől és a levegőtől.

Ágaidon már a tülevelek nem zöldellnek, fonnyadnak,
Lassan ágaid elszáradnak, a szorítások fájdalmat okoznak.
Jaj! Bele fogsz halni szerelmed gyilkos ölelésébe?
Majd meghalva is ott pihensz a lila akác virágfürtös ölében!

Mosoly, báj, szeretet

Ha létezel és élsz, felragyog a nap,
A felhő bár borítja a napot, fénye erőt ad.
Ha jégszínpad is borítaná az utakat,
Te akkor is ragyognál és felszárítanád az utat.

Ha megjelensz, feldobban a haldokló szív is,
Életadó sugár vagy tűzhányó, de nem krízis.
A szeretet nem csordul túl az érzelmen,
Nem szerelem, csak igaz emberi értelem!

Mondd, ki vagy? Mondd, mi vagy? Hogy hívnak?
A szeretet angyalának, melyek az életben nem szállnak?
Elrejtőznek az élet színfala mögött?
Kiűzik az emberekből a rossz dölyföt?

Te vagy a báj, mosoly, szeretet, mert felolvasztod a fagyot!
Te üzöd el a rosszat, hozod a boldogságot, mi ragyogtat?
Mosoly, báj, szeretet, melyre feldobban a szív,
Ezért, hogy ismerjelek, az életerő mosolya hív!

VÖRÖS BERNADETT

Édes

Kezemet kezedbe téve
Tekinteted rám szegezve
Tóparton sétálva
Bizalmat adva
Egymást fogva
Vártuk a csodát.

Kezemet kezedbe téve
Arcom válladra hajtva
Szeretettel simítva
Parton állva
Áhítattal bámulva
Kértük a varázst.

Kezemet kezedbe téve
Szeretetre éhezve
Esélyt kérve
Lelkem mérgezve
Félre térve
Homályban áll.

Káosz

Idegpályám halmazán
Labirintus káoszán
Bújjik a remény
Lapul a fohász
Kattog a szív
Álmatlan éjszakán.

PÉTER ERIKA

Kéretlen kísértetek

Dörömböl az ég,
és nyakamba fújja
a szoknyám a kíváncsi vihar,
és véresre mossa az orcám a zápor,
és villódzva csápol az égi zenekar.
és villámok verdesik remegő vállam,
és tombolnak kéretlen kísértetek.

Én itt vagyok neked. Engedd, hogy hozzád bújjak.

...és terjed a tűz,
és szökeségem lángol,
pirossá parázslík a fénytelen arc,
és látom a parton a lávaköveket,
a fortyogó folyót, a vadvöröset,
és a kráter-közelben potyog a pernye,
és tombolnak kéretlen kísértetek.

Én itt vagyok neked. Engedd, hogy hozzád bújjak.

...és remeg a föld,
és megrepeszt hegyet,
a fészke energiát szabadít,
és kitátott száj lesz a szomjazó talaj,
és romokká válnak a védtelen házak,
és alatta várnak már kihűlt életek,
és tombolnak kéretlen kísértetek.

Én itt vagyok neked. Engedd, hogy hozzád bújjak.

... és indul a víz,
és csillapít tüzet,
nem pusztít vétlen lényeket,
és a tört repedéseket eltömi,
és nyugszik a Föld, s az ördögi vihar,
és mindenki kihal, mint fénytelen szemek,
és tombolnak kéretlen kísértetek.

Én itt vagyok neked. Engedd, hogy hozzád bújjak.

Fekete a feketében

Óceán a sötét éjben.
Fekete a feketében.
A vízmélység szédítő,
fenyegető, rémítő.
Az infernó feneke.
Feketében fekete.
Hal-árnyékok úsznak
korhadó hajók alatt,
a Hold félénken halad,
nem látjuk tükrében
a kikötő-utat.
Vakon tapogatunk,
szuroksűrűségben.
Feketén a feketében.

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

Léted varázslat

Léted varázslat, mely parázslík
Tavasztól a Halálíg;
Napjaim Holdjaidba oltom;
Varrva folt a folton...

Léted varázslat, mely eltemet,
Szabadítva lelkemet;
A Világ végső táncát járja;
Kezed kezem zárja...

Léted varázslat, mely fogva tart;
Érzésemnek foglya vagy,
Választó, aki dönthet bátran;
Álmod álmát láttam...

Léted varázslat, mely átölel;
Csend kizárta zaj; közel
Minden, ha egyszer végre bárhol
Látom, velem látszol...

A valódi Isten

A szív: ős vallás, a valódi Isten.
A csók: áldozat e végtelen hitben.
S éled a szférák minden energiája
Egy új életet rántva le e világba...
Egy új, még tiszta élet fakad,
Mikor medrére lel a patak.

A XXI. századi generáció

Nézem és látom
A Világ magába zuhan,
Nincs már felebarátom,
Az Élet úgy suhan
El ma mellettem,
Akár egy hűvös idegen,
Akivel én terveztem,
Majd játszunk színeken,
Meg a színpadon,
Mint vándorkomédiások.
A nyomunkat itt hagyom
Hamis délibábok
Képében úszva
Az ébredés elől délre,
Mielőtt tönkrezúzza
Talmi fényünk léte...

Hallgatót a Süketnek!
Látót a Vaknak!
Tükör előtt szembe köpve
Mormolom magamnak:
Altatót az Időnek!
Altatót a Napnak!
Altatóval indulok Én
is a csillagoknak...

Álomlétetlátó

Álmokat látok, mert élek,
és a kerék körbe jár...
Színtelen színeket vélek
felfedezni az asztalnál,

hol naphosszat ülök nézve,
a világ, hogy múlik el,
s lemegyek újra a térre:
-Hé, Gyerek! Soha ne nőj fel!
Maradj meg így, aki voltál!
Csak rúgd a Holdnak a bőrt,
és neved, ha besoroltál
egy csellel mindenki előtt!

Álmokat élek, mert látom,
várossá omlott a Föld...
Nem ül már senki a szánon,
csak csőben vibrál a zöld,
pulzál, hogy így imitálja
Létének csalfa képét.
Az emberek mimikája
nyomja ki belőlem végképp
az értelmet, e csapszeget,
Amely a reményt fogta
Két markában, mint levelet,
Ami a megváltást hozza.

Látom a létet, mert álom,
s az ébredés fájdalma
hasít ma végig a hátán
ősi jeleket: ág s alma.
Feszített, mint víz, ha fagyott:
hatalom s tudás vágya.
Ítéelve öltött alakot
az isteni lét magánya.
Egyedül a végső órán
ismerős az üres csend,
könnyörgöm magamhoz: –Szólj rám!
Vagy Istent látom idebent!

VASS NORBERT

Anyaföld

Neszt hallok. Emberi nesz. Négy láb és a két szív egyszerre dobban a tiszta éjszakában, mint valami vad, ősi sámánhangszer. Titkos szavakat suttognak egy ezredéves csodáról, ami lágy, mint a tavaszi szellő, és éltet, mint a nyári zápor. Lassan egymás mellé heverednek. Kontúrjuk eltakarja előlem a Holdat, de átmeneti vakságom sem zavar meg abban, hogy velük együtt csodáljam az égbolt káoszának tökéletes rendjét. Testük pórusain keresztül eljut hozzám a csillagok fényének perzselő forrósága. Órákig nézik Egymást és az Eget, és Egymásban látják a Mindenséget.

A pirkadat aztán ismét egyedül talál. Ők megleptek, testükben a holdfény-boldogsággal. Tompán nyújtózom el és próbálom kikerülni az első fényszuronyokat, de azok kegyetlenül szagztatják szét álmaim vásznát. Seregnyi állat rohan az erdő irányába. Félnek. Érzem, hogy félnek: az a kapkodó rendezetlenség ahogy belém vájják patájuk szaruját, erről árulkodik. A bizonytalanság biztos tudása mozgatja őket. Irány az erdőbe, hisz valami olyan következik, amit még sosem láttunk - gondolják. Mennyi erő van bennük, mégis milyen gyengék, tehetetlenek. Hisz még korán van a vadászydényhez. Vajon mi történhetett?

Puskaropogás. Az a jellegzetes hang, mely egyszerre jelent gyávaságot és hatalmat, mely közzé teszi a távot, hogy egy szikrával tüzet oltson ki. Itt vannak a vadászok. Gyors lépteik zajától összerendezzen az erdő, és az ágak továbbsuttogják vad lövedékeik ordítását. Egyikük a földre veti magát, és kúszni kezd. Teste lassan mozog, szíve gyorsan ver. Gyöngyöző homokkal a ravaszt markolja. Félelme az üzött vadé. Aztán egy társa szédül mellé. Egymásra néznek. Eltakarják előlem a Napot. Ebben a forró sötétségben emberalak bíborszőnyeg ég bőrömre, és szirupos, lágy anyag folyik szét pórusaimon. Még

hallani a fegyverek ugatását, melyben eltorzult kiáltások vesznek el, aztán csend lesz.

A Nap lebukik. Erős talpak éles szerszámokat szúrnak belém. Rést vájnak, a résbe két testet dobnak, majd visszatemetik a halmokat. Egymás mellett hevernek. Kontúrjaim eltakarják előlük a Holdat. Időtlen vakságukban meglátják az égbolt káoszának tökéletes rendjét. Aztán vándorlás indul a föld alatt: rettentő küldöttség fogadja a visszatért testeket.

Líra – Dettusnak

Voltam a sziget utolsó fűzfája,
A „meddig” és a „miért” –
Voltam a próza halvány betűje,
Az agyba fúródó bágyadt molotovszilánk.

Éreztem a halálraszántság ócska pátoszáát,
A diadal lehangoló katatóniáját,
A tűzvészben gyújtott gyertyaláng magányát.
Éreztem az égető Ébren álmodást.

Voltam Júdás döbbent Ateizmus,
Az elme zátonyán megfeneklett Apokrif gondolat.
A Rend által elítélt Káosz, a Káoszba belehalt Rend
A névtelen tömegsírokat keresztelő ágylóveg.

S most ember vagyok.
Veled,
Melletted,
Érted.

GYENESE IBOLYA

A Fény a Hang és a Csend /kulcs a spirituális világokba/ /részletek/

Három Hegyen túl

Mikor a testben már nem munkál a vágy,
A magasztos lép helyébe, a Lélek, ura a Háznak.

A fosztogatók, az öt tolvaj, melyek az Ő
távollétében birtokba vették az Úr házát,
Immáron erejüket veszítették.

A szeretet, mely beköltözött, fölemésztette
Mindazt, ami előtte kötözött.

A mámor, mely idézője eme öröm ittas
állapotnak, soha el nem múló.
A serleg túlcsondul az Ő borától.
Akár a kikelet, mely a tavaszi pirkadatkor,
madarak énekétől hangos, mely köszönti a Létet.

Pillangók szálnak a harmatos
Színpompás virágkelyhek szirmaira,
Hogy szomjukat oltsák, mielőtt
az első feljövő nap sugarai felszárítanák
Az értékes, friss harmatot.

Dalol az Ég, ring a Föld e lágy zenén.
Harmóniák harmóniája, Békesség a koronája,
illatos virágok a lábacska nyomain.

A Lélek szintjén nem nyílik szóra a száj,
csak a szív dala száll, úgy muzsikál, hogy felébred a vágy,
édes otthonunk hazavár, s Atyánk kitárt karjába zár.

Új Ég, új Föld

Egykoron dicső Magyarhon!
Átok sújt immáron,
Hős fiaid s büszke leányaid
Reménytől megfosztottan,
Szinte kitaszítottan hagyják
el határaid.
Nincsen hely, ősmagyar honban
Viperák fajzatai, eladták, elárulták
E nép lakhelyeit.
Ígéret földje letaroltatott, kietlen
Pusztá, sivár élet lakozik ott.
Földi létnek megrontója, adassék
Az Úr kezébe.
Mondjon ítéletet ő a zsarnok felett.
Adassék a Magnak elég erő, hogy kitartson.
Bölcsesség, hogy tisztán lásson.
Alázat, hogy több hibát ne halmozzon.
Az Úr kegyelme hozzon üdvösséget,
s Ő teremtsen békességet.

Az átok visszaszáll, hogy lemossa a
Gyalázatot, mely miatt e nép bilincsben jár.
Ígéret földje az Úr adománya, de
Nem volt e nép jó gazdája.
Az Úr adta, majd elvette, s annak
Adja, ki méltó az Ő dicséretére.

A gonosz többé be nem teszi lábát,
Mert a szeretet szikrázó tüze
Égeti szét, ha csak a közelébe is lép.
Lakozik a bárány a farkassal, mert
Akkor ott minden összefér.
Várjuk az Új eget, új Földet – az Ő ígérete szerint.

Szem és a száj

Szemeim látnak, de ajkam nem akar szólani.
Ködös elme tisztán nem láthat, csak a vágyait.
A szív tudja, mit a száj nem akar kimondani.
Mikor pirkadni kezd, közel a reggel.
Ébredezik a természet.
Madarak énekétől hangos az ég:
Tarka, friss, harmatos rét hívogatóan tárul eléd.
Ó, Istenem! Meddig alszik e nép?
Perzsel a nap heve, de hogyan szólhatnék?
Mennék, kiáltanék, Testvérek, itt vagyok rég!
De hallgat a táj, csak a szív dala száll.
Magasröptű énekek, szépítsétek az életet!
Mint a harmat üdvözli a reggelt, búcsúztasd az éjjelt!

Mint csillagok az égen

A planétán felvillanó fények,
Emberi mértékkel mért, emberi lények.
Mint hulló csillag, úgy hullanak alá a remények.
Vágyak sokasága, lehúz a sötét éjbe.
Szorongva és félve testet ölt Fényed – a földi létnek.
A földi utazás elengedhetetlen része a felülemelkedésnek.
A tudat mélyén ködfátyol borítja elfeledett, isteni léted.
Embernek született Istenfiak, Istennők és más népek várják a kegyet,
Hogy megnyilatkozzon a Mindenek Felett Való,
és elhangozzék a „hazahívó” szó, a „Szent Ige”

Változások

Hol a remény felsejleni látszik,
mint ahogy a nap kel a hegyek fölött a látóhatáron,
úgy tűnik el az éjszaka sötétje és az álom.
S a napfelkeltével világos lesz minden a Világon.
Ekkor is ugyanaz minden, csak a látás más.
A fényben járó bevilágítja a sötétet –
Mennyi harc és küzdelem ára mindezeknek.
Megvédhet téged a hótól, a fagytól egy meleg kabát
Vagy egy meleg ház, de igaz valódra ki vigyáz?
Ember! önmagadtól ki véd meg? ha elönt a harag meg a düh,
Vagy alattomban behálóz a sóvár kéj és a bűn?
Tomboló vad erők uralják a testet, elméd nyughatatlanul cikáz,
követelve a megvalósulást.
Ismét csapdába esel,
majd a szenvedés, mely testi fájdalmat és eltorzulást okoz, kí-
nodban sírsz, könnyörögsz, imádkozol.
Ekkor a Szeretet rád figyel, a kegyelem kiárad.
Vedd észre, te nép, közbenjáró nélkül nincsen tiszta Lét,
a remény csak alant marad.
A Szív tisztasága nélkül nincs felülemelkedés.
Hiába az okoskodás, bűbáj és praktikák, nem segít át sem itt,
sem a haláltusán.
Az életek és halálok kereke csak forog tovább,
mígnem ráébredünk önvalónkra,
egy Tökéletes Szent segítségével, kit maga a Teremtő küld ér-
tünk, hogy visszatáljunk Örök Hazánkba.
Csak az Ő földi pólusa képes a vágyódó lelket összekötni Isten
Fényével és Hangjával, vagy a Szent Igével, Naammal,
Shabddal.
Ez az egyetlen út.

BÍRÓ PÁL TIBOR

Égből kegyelem

Ölében ringat a csend hatalma,
telihold fényében dermesztő örület,
figyelni ábrándok homályán lebegve,
tűnő angyalrajt a fagyos végtelenben.

Mintha megérteném buzgó suhanásuk,
kapkodom fejemet követve játékkuk
a ragyogó csillagok közt, szinte megtévesztem
átkozott gyötrelmem, surranó szerelmem.

Én, bolond, most békére vágyom,
s bujdosok bőrömben szavak záporától,
míg vajúdik szívem tompa dobogással,
érzelmek oltáránál kondul a harang.

Dübörög a föld most a talpam alatt.
Vége a halandók földi bitangjának,
mézzel kent úton előttem a fészület,
hol térdre borulok, s arcomat elrejttem.

„Térj magadhoz, habfehér vándor!”
szólít egy hang az álmoktól távol,
„ragadd magadhoz az élet örömét,
s szedd a lábad, míg édes a lét.”

Álomlány

Arcok mögül...
Vad dühödben szavakkal köveztél,
hasítva testemre tátongó sebeket,
s neveltél fölöttem meztelen' lebegve,
árulóknak kínálva ártatlan berkeket.

Arcok mögül...

Elszórtad hisztériád kapzsiságát,
szomjazó vadászok könnyű prédájaként,
könnyezed tettedet csalókhöz fordulva,
s remélsz kegyelmet könnyelmű sorsodért.

Arcok mögül...

Ártottál annak, ki fényt hozott,
s őszinte tisztaságot perceid tengerén,
veszettül evezve birtokod bárkáján
tűröd fakó emlékek foszló erejét.

Arcok mögül...

Sírva te mindig csak neveltél,
pislogó lángokat táplálva szívekben,
most görcsbe moccansz nesztelen reménnyel,
s mellém vágyódsz szerelmünk sírkertjében.

Sírnom kell

Nyugovóra tért a város,
vízen úszó ócska álmokkal,
burkolt hitek sikló tutaján
remélünk hajnali partokat,
mint görcsbe nevelt szellemek,
kiket bilincsek rendre intenek,
halljátok koldusok nyöszörgését?
Míg tart a zord hideg kint,
közben békét hirdet a magány,
kopott háztetők kéményein
vékony füstöt szuszog az élet,
s kárpótlásul boszorkányos tempóval
dobálja tonnaszámra perceit,
boldogtalanok nászát virrasztva
irigyeljük patkányok ösztöneit.
Konteszkedő menyasszonyi ruhában,

míg eljön egyszer feketében a vőlegény,
mi addig is hüen ragaszkodunk,
s templomokat néha kerülünk,
mert nem fognak így keresztre feszíteni,
hisz tüzet raknak a keresztekől.
S beleég majd a nagy hadvezér,
hol nincs már jobbagynak se bér,
lassan elhagy a hazug becsület,
s maga mögé bujdosva, majd
laza fogyókúrát tart nemzetem.

Kvázi-modó

Ha tűzben járnál, nem égnél meg,
könnyeiddel áztatva a földet
visszatérnél lelkeddel kibékülni,
mint vándorszínész egy pillanatra.

S ha változna átlátszó maszkod,
fáradt lennél szöveget tanulni,
vagy talán fohászkodva Istenhez
megkaphatnád utolsó szereped.

Tisztelt örültek színpadán
állatként üvölthetnél kedvedre,
s habzsolhatnád a közönség kenyerét,
mert harangozni már lekéstél.

Hisz tanúja vagy millió halálnak,
ki bűvöltél gyötrelmes szerelmi csatákat,
élsz még összetett nedvekből testedben,
éhes férgek ínycenc álmaként.

Most füstös bűneiddel romlásra találtál,
udvari bolondként rázva rongyaid
megmaradsz szívekben púpos gyermekként
fetregő sorsoddal, örökre viaskodva.

DOBLER ANITA

Fáradt vagyok...

Fáradt vagyok, hagyj pihennem,
olcsó vagyok,
hát eladtam magam.
Fáradt vagyok, üres bőkot
se keresve hagyj el engem,
mocskos vérem
forr lankadatlan.
Fáradt vagyok, hagyj álmodni,
árnyék imbolyog
üres szemekbe veszve,
Hol szél fúj
hol homály nyúl,
nem maradtunk eleresztve.
Fáradt vagyok, vágyom kegyelmed,
e sorsrontó időnek dőlve
évek, porban összenőve.
Fáradt vagyok, legvadabb
föld-ízéből kortyolok egy nagyot,
súlytalan testembe tövig
félíg megfojt, de lám
csontom sem török.
Vastag hólepel,
szótlán, kusza reggel,
érteni vélem:
ez panaszdal,
hagyd meg nekem
telj be most csak azzal.
Hős ünnepre koszorút viszek,
vizes testem agg terhekre
mázsát rakott,
hagyj engem... engedj el,
mert nagyon fáradt vagyok.

Reggel

Gyanútlan arccal, mint egy gyermek
egy sötét szobában,
így köszönt a mogorva reggel.
Levegőbe vesznek párás hangjai,
halántékomba nyomja testét,
könnyörgésük esd bocsánatért,
gyászos jelei ők
befulladva e szűz pillanatba.
Valami titkos szekta
írta koreográfia,
már nincs kitől elkészönni,
lassan pengeti gitárját,
s nyomát nem takarja semmi.
Ez erkölcstelen, hamis
s nem iszik pertut velem,
izzadó testemre omló hab,
fehér szárnya hozzám tapadva
lassan megpihen.
Pontosan eltalál, megnéz,
és rám is köszön,
szilárd ölén lebegtet
kis gonosz törpe,
csókot lehet számra
a gonddal teli csönd.

Győző emlékére...

Kezed ott maradt végleg a csillagfalon,
nézd... virágok, virágok hullanak,
s világok, álmok vesznek
pogányok imát mondanak.
Nem idézhetek már belőled

hangod, arcod évekkel ezelőtt
hamis kis titok, mi volt utadban?
Én félve félrelépek...
Összezavarsz, hisz nem találalak
e hideg rengetegben,
add vissza rózsám,
s kacagj a szemembe.
Mondd, hogy csak vicc volt,
s én majd haragszom érte,
ne legyél hitvány por,
majd nevetünk: megérte?
Pillanatban halt végső gyászunk
lökdel így gondolatban,
fiam könnye fájón
szakít rést faladban.
Nem szólsz... hiába is várja,
aludj hát, álmodj szépet,
álmodj – fiam barátja.

Ráncaim...

Hogy miért van oly távol,
mikor még minden ment magától,
mikor mosolyod kárpótolt
mindenért,
mint töredék lepergett
reménytelen láthatárról.
Ráncos testem csapzott
partra taszítja neved,
s én nem tudom,
mi legyen így veled,
ha nem kéred, hogy
múljon el a csönd,
átvésszéljük ketten

a végtelent.
Mint egy varázslat,
hozzám odaverődik,
hanyatt terültek az
este elaggott mindent-tudói,
látod lényegét,
amit kaptam tiszta örömnnek,
az átokrágta, hamis, az durva,
vékony hangon csábít
egy már szürkületben sem szép,
kivénhedt kurva.

Megyek tovább...

Ha maga elé állít az Isten,
mit mondok majd neki?
S tegezhetem? Vagy tétlen
vétlen sunnyog észrevétlen,
tudatlan menthetem árnyékát,
édes titkát, végtelen',
s majd azt kapom, amit?
Szégyene az időnek
megkaparja lejárt óráim,
bölcsőm ringatja valami.
Ami enyém, kezemben
összefonnyad, mint vénlány,
ha szeretne engem
talán még visszaránt.
Megyek tovább, s gyermeki
lényem mosdatlan kéjjel
maga mellett
üres helyet kínál.
Levelet írok Anyámnak,
de már nem kapja meg,

tökéletlen világom
kitanult mestersége ad nekem
békés, sötét nyughelyet.
Körülkarolt a fény
ezt vétek bántani, ha már
beleveszve szelíd a reggel,
érthetetlen firka falamon,
így engedlek el, menj...
csak így mehetsz tovább.

Eső...

Dallamban zengenek
kezeden ujjaim,
véggépp elveszítem létem,
a hús ez, ami fáj,
ugrásra készen köröttem
kering a homály.
Eső veri ablakom,
kinyitni nem tudom,
nem tudok mást:
csak hallgatom.
De egyre veri, ökölrel
ostromolja kétségbeesetten,
csak kívánnom kéne,
hogyan maradjon csendben.
Nem térhetek vissza a mába,
kitört ablakok udvarába.
Milyen hang jön át az esőben,
ködöt nyitó ázott redőben?
Csak várok, várok, meghal a nap
vélt valóságában,
de jó nekem itt...
száraz kis aranykalitkámban.

Ócska téma...

Ócska téma ez, kopott fonal,
mely kelő napot fintorít,
üvegszerű csókom túljutott
végleg Isten-csókjain,
s én hallgatok:
ősi törvényeink szerint.
Hisz anya vagyok,
- mindenek felett,
hát nézd... vergődök, én fiam,
így ünneplem létedet.
Maroknyi por vagyok,
s nem is vágyom másra,
nyugtalanság tipor meg,
kehes gebémen vágatok
kétes múltú éjszakámba.

Sóhaj...

Vacogó gyermekként
kuporgok a sarokban,
bűzös levegő
nádfedeles háza,
ki látja, ma
ingyen megtalálja.
Megkékült ajkam csókolja
az osonó éjszakát,
homlokomra nyomta
titkos talizmánját.
Gyermekeit elveszítve
nem viheti görcsös
fájdalmát tovább,
suttogó madarak hangja,

mint hamu hull alá.
Ledőlök álmodni egyet,
mélyet sóhajt az éj,
felém biccenti
nehéz fejét a Hold,
kicsit nézelődik,
s kitörli szeméből
a megbánás követ.

Kisvirág...

Simítom kezed,
én bukott kisvirágom,
szirmom, eltévedt vérem,
jöjj búbanat...
Simítom arcod
Istennek tetsző szavakkal,
földbetiport vágyak
szállnak millió darabbal.
Megölellek,
ne váljunk el haraggal.
S az éj, ha görcsös ujját
ajkamhoz szorítja,
nevetséges vagy – mondja –,
maradj csak imáim
ócska rongya.
Tisztesség?
– ez a nagyok gondja.
Valóságot játszó
napok olcsó bolondja.
Hisz elveszítheted,
viszonylagos a lét,
kábitószer, mely
orvul hiteget,

s kiáltja: bátor légy!
Mert számon kérik mosolyodat,
itt minden gyanús, ami fáj,
s én mennék, mennék,
leszegett fejjel veled mennék,
de késő már...
maradni muszáj.

Kicsi vers...

Semmi sem az, amit várunk,
szaladnék magam után,
helyükre zökkennek a dolgok,
csak nem éljük túl
ezt a zuhanást.
Szebbé tesz ez az ünnep,
halhatatlan leszek,
de még félek a sötétben,
tisztességes dolgok ezek,
szépen, egymásra terítve.
Felkap szárnyain a csönd,
tudja: vége a nyárnak,
s úgy tesz, mintha szeretne,
földig hajolva csókol kezét,
mint bárónőt – úgy köszönt.

Ha volna még...

Ha titkolna még valamit a mogorva reggel,
mikor alig pislog, s körbevánszorog,
ha volna még teljes sötét, egy átok
ha lepereg rólad, s nem jó, nem is rossz –
de e metsző, zord időben megmelegít
foszlott – kényszerzubbonyom.

KOVÁCS ÉVA

utánozhatatlan...

hogy létezem.
kár lenne értem.
elhúzódó nárcizmusom
jelenleg egészséges.
most esedékes, hogy
megéljem, mit nagyon
kellett volna
egyévesen.

Ugyanaz

ugyanazt a képsort látom
mindig, ha elveszítelek,
ha halványabban festem is,
már ismerem ilyenkori
lelkem rajzát s törlöm
vásznáról arcod bájait.

Nem kértem

az elutasítást még mindig
nehezen kezelem pedig
már húsz éve vezetek
mert ha elvesztem utamat
úgy érzem elveszek de
hiába dudálok rád te csak
hordod markolóval
virággal szegett kanyargós
utamat hogy egyenes legyen

Kérdés

ide-oda dobál a kérdés,
megválaszolatlan leveleimre
adjak-e feleletet?
pőre vágyam a szóra
hagyjam-e öltözetlen
vagy
emelkedjek felül
e kérdésem s itt
legbelül rendezzem el
a megszólított idegenek
nincs-válaszát?

érthetetlen...

hogya miért, de minden
sms-re, levélre azonnal
válaszok, nyugtázom is,
mint jóra való hivatalnok
s azok, kiket szeretek,
a kedvesem is, hónapokig
hallgat, a füle botját se
– félek bumeráng lesz –
s a költőnő, kit tisztelek
utánozhatatlan verseiben
is utolérhetetlen, hiába
kértem feleletet.
érthetetlen e hallgatás.
vagy félreértem?

szerényen...

zárójelbe teszem hogy
/nagyra/ vágyásom miszerint
költő legyek s valaki észre
vegyen félre értem a nem is
nekem szóló üzenetet s
önnön hitemben bővelkedem
pedig jelenleg csak rímesen
gyöngé játékom a szó emel
versbe

néha...

eltűnök váratlan a szemed elől.
ha elmegyek, azt játszom,
mit gyermekként kénytelen,
ha azt akartam, ne legyek
szem előtt, végre legyek,
aki vagyok. ha elmegyek,
magamra tartok igényt.
ne keress, mert visszajövök.
azt tanulom, hogyan is
legyek önmagam veled.
ne kelljen eltűnnöm
szemedből hirtelen, ha
magamra tartok igényt.

Várakozás

bárcámhoz kötözöm a tengert,
s lehorgonyzom az időt.
kivet a háló, s én várom, hogy
a kékszárnyú delfin partra vonjon.

NAGY KRISZTINA

... félmosollyal

elnehezült öreg lábak mérik az estét
omladozó vályog-ház szemeit borogatja
az udvaron csaholó
arctalan hold
bádoggödörbe hull a kenyérmorzsa
összetöpörödött-kérges ujjakkal söprögeti
az asztal lapjáról
a rég-megholtak emléke
apró zsákba csomagolt
száraz-levendula álmát hajtogatja
a keményre-vasalt ingek korcán megfeszlett öltés
a szekrények tetején ódon relikviák őrzik
a porszemek gyűrűjében táncoló
birsalma-illatot
petróleumlámpát emel szemeihez a múlt
s a falakra dermedt elhunytak
megkopott arcába simítja
félmosolyát

... hétköznapiak

imbolygó kandeláberek sarkát függönyöző pókhálók
rojtosodnak a hétköznapiak
gond-redőzte koponyákban angyalok rejtőznek
s kinyújtott karral ringatják a szél testét
víz-szagú hal támaszkodik félkönyékre
s meddő asszonyok mosolyát csodálja
eső-rágta pupilláival
csak hétköznapiak

Balatoni ballagó

letértek az útról a fák
s avar nyikorog léptük alatt
mellettük az ég gyalogol
jegenyék karmolnak a testére bárányos igéket
fehérbe mártott ujjakkal
víz áztatja a nap bokáját
égetett falevél pernyéje száll
s kaparja torkát a ballagó pillanatoknak
hajtsd ide fejed kedves
látom hajad kékül
mint a látóhatár
a felrebbent madarak szárnyán

... karjaimmal

fűszálakra fektetem a hátamat
puhább a tekintetem a meztelen égnél
most fa vagyok
ág-karjaimmal ölelem
a madarak tollán lépegető tegnapokat
szemeimből bárányfelhők hullanak

Elmondom neked milyen az éjszaka

ajtót nyit testemen a bánat
s magányba áztatott szemekkel
átmetszi torkomat a csend
hajamba markolnak az angyalok
és bariton hangon fél-édes dalokat gurguláznak
a körém csavarodott pillanatok felett
elmondom neked milyen az éjszaka
ujjaim alatt elzsibbad a hold

Vedd le nyakamról

egyszerű bűnöm kerek lyukakat
riogat tenyerembe
s elszáradt miatyánkkal takargatja
tüskékre fektetett pupilláimat
folyópartot keresek álmaimnak
hogy a víz ringassa
a fatörzsre felkúszott keréknyomokat
vedd le nyakamról szunnyadó kezeidet
magamtól is meg tudok halni

Eső, reggel

papírvékony újságokat hajtogat
a kapu előtt tipláboló
gyámoltalan reggel
megfogta a harangokat az Isten
mert pufók angyalai siratják
bádogtestű Krisztusokra hulló könnyeikkel
balga öregasszonyok
fekete kendőbe gyűrögetett álmait
kétségbeesetten jajgat a beborult ég
mert a napot széttépik a fák
s zománcozott lavórba szórják
a maradékait

a holnapról

lakatok lógnak emlékeim
kibomlott cipőfűzőin
a kulcsokat ellopta a hajnal
valóban lesz holnap?

CSETNEGI LÁSZLÓ

Az álmok folyója és az invokáció

A Mississippi déli folyásánál, nem messze New Orleanstól, azon a helyen, amit mindenki jól ismer az álmaiból, Etxebarria Estebán Gonzalez, a költő, egy tavaszi délutánon meghallotta a Hívást.

A Hívás tisztán, lágyan rezdült a folyó fölé hajló fák levelein, amiket langyos szellő csiklandozott, titokzatos álmokat lehelve a lombokba, és a futónövények, jázminok és rózsák, amik a vízparton nőttek, émelvítően édes, buja illatot árasztottak.

A vadrózsák, nárciszok és futónövények buja, émelvítően édes, bódító illatot leheltek.

A louisianai tavasz édes-bús, büszke bűbájának tudatában sétált a folyó fölött, mint egy kevély dáma száz éve, Krúdy korában, az Andrásy úton.

Egon (mert többnyire így rövidítették a nevét, de hívhatták volna Szindbádnak vagy Monte Christónak is) egy stég széléről lógatta a lábát, és az öreg zenész gitárjátékát hallgatta, aki egy Everlast dalt pengetett.

Egyszerre hallották meg a Hívást. Egon hátrafordult az öreg zenészhez, aki mögötte ült. Az öreg zenész abbahagyta a gitározást, és elmosolyodott ápolt, öreguras bajsza alatt. Mindketten ugyanarra gondoltak.

– Te nem jössz? – kérdezte Egon,

– Nem – felelte az öreg zenész. – Ha akartok, majd eljöttök hozzám – mondta továbbra is mosolyogva, aztán újra a gitár fölé hajolt, és folytatta a dalt, amit az imént abbahagyott. Egon eloldozta a tutajt a stégtől, és evezni kezdett abba az irányba, ahonnan a Hívás jött.

Jó ideje evezett már, mikor a partról lódobogást hallott. Egy izmos férfit vett észre, aki fehér lovon ügetett a part mentén. A ruhája testhez álló, hosszú ujjú, lila ruha volt, olyasmi, amit a sprintfutók viselnek hűvös időben, de ez felül csuklyában

végződött. A férfi szeme előtt keskeny fekete maszkot hordott, a jobb kezén pedig, mellyel a kantárt fogta, pecsétgyűrű csillant a napfényben, a derekán széles öv volt, amelyről mindkét oldalon egy-egy pisztolytáska lógott. Egon felismerte a Fantomot, bár nem tudta, honnan ismeri, hiszen a Fantom Bengáliában, az őserdőben él, egy koponya alakú barlangban, amit még az első Fantom faragott. Mert – Egon ezt is tudta – a Fantomot a bennszülöttek Halhatatlan Szellemként tisztelik, mivel évszázadok óta apáról fiúra száll a Fantom ruhája és hivatása, hogy óvja az őserdő békéjét a betolakodóktól. Ahogy öröklődik a pecsétgyűrű is, amibe egy koponya van faragva, így ha a Fantom megüt vele valakit, azon rajta marad a Fantom jele. Nem volt ideje megkérdezni, hogyan került ilyen messze az őserdőtől, mert mikor a Fantom egy vonalba ért vele a parton, megállította a lovát, és odakiáltott neki:

– Szüksége van rád! – majd továbblovagolt eltűnve a fák közt. Egon tovább evezett, és cseppet sem csodálkozott a Fantom rejtélyes megjelenésén, csupán azon tűnődött, honnan ismerheti ő a Halhatatlan Szellemet.

Követte a Hívást, egészen addig, amíg sok-sok „átszállás” után egy másik folyóhoz ért.

Itt is áprilisi délután volt. A napfény az önimádattól és saját szépségétől megittasodva csókolta arcképét a Dunára, a vízcseppek pedig, amik körülötte úsztak, egy pillanatra megcsodálták szépségét, aztán tovább fecsegték, és tovább úsztak, úsztak.

Egon mosolyogva hallgatta a vízcseppek fecsegését, és még egyszer körülnézett ezen a helyen, ahol még sosem járt, s mégis olyan ismerős volt.

A hídon, ami magasan a folyó fölött ívelt át, kikericssárga villamosok kullogtak kattogva, a megállóknál színes foltok szálltak fel és le rájuk, a parton pedig párok sétálgattak a betonos sétányon, mögöttük a rendet és fegyelmet őrizve tespedt a He-lyiérdekű Vasút szürke épülete, mely előtt méregzöld szerelvények sorakoztak.

Ennek a képnek az előterében vette észre Etxebarria Estebán Gonzalez azt, akit keresett. Fiatal srác volt, talán néhány évvel idősebb nála. Jobb kezével a korlátra támaszkodott, bal hóna alatt pedig néhány füzetet és könyvet szorongatott, és a folyó mélyébe meredt, észre sem véve Egont, aki kikötötte a tutajt, és odasétált a sráchoz. A srác meg sem rezzent, mikor ott termett mellette.

– Nos? – kérdezte. – Csak nem azért jöttél, hogy számon kérd rajtam, miszerint nem én találtam fel a repülőgépet?

Egon elmosolyodott.

– Nem, nem emiatt jöttem. Különben is *te* hívtál.

– Igaz – mosolyodott el Edgár, a srác is.

– Miért? – kérdezte Egon.

Edgár nem felelt. Egy darabig a vízbe bámult, és csak aztán szólalt meg, akkor sem a kérdésre válaszolva:

– Mindig is vágytam New Orleans-ba... Mondd, a Mississippi és a város, a sugárutak, a csipkés, kerek erkélyek a házakon és a louisianai vadon... olyan, mint a filmekben? Olyan, amilyennek elképzeltem?

Egon egy pillanatig hallgatott.

– *Pontosan olyan*, amilyennek elképzelted – felelte végül. – De áruld el: miért hívtál?

– Írni szeretnék, ahhoz pedig szükségem van rád...

– Miért?

– Figyeld a folyót! – mondta a srác, és mindketten a víz fölé hajoltak.

– Én látom a folyót – mondta a srác. – És te? *Hallod* a vízcseppeket?

– Igen. Hallom – felelte Egon. – A vízcseppek... álmodnak... arról a helyről álmodnak, ahonnan idejöttek: jéghegyekről, a tengerről, a Hudsonról, a Mississippiről... arról a helyről, ahonnan jöttek, és ahová visszatérnek majd...

– Ezért van szükségem rád... Ezért kell segítened nekem... Mert akkor visszajuthatunk...

– Igen – felelte Egon. – Vissza a folyóhoz...

KISS-DEÁK EMESE

Női játszmák

Az egész lakást betölti ez a furcsa májjal teli karácsonyszag, pedig még csak november van, és különösebben hideg sincs. Mindketten szabadnaposak vagyunk, ki sem mozdultunk ebből a félhomályos, vizes falú pincelakásból, későn keltünk, későn főztem ebédet is. Már megint rendetlenség van, de hát ezt már megbeszéltük egy lépcsőn ülős sírögörcs mellett, hogy nem tudok mindig konvencionális lenni, szeretek háziasszonykodni, de van, amikor rám jön a muszáj, előjátékként a kézműveskedés, és éjfélutánra végre el tudom kezdeni az aktust is a billentyűk előtt. Elfogadta akkor érvelésem, annyit kért csak, hogy én is fogadjam el magam, és akkor tényleg tegyek a mosatlanra, ő szívesen felporszívóz, csak ne bögjek már, már rég végezhetett volna.

Szeretem az ilyen napokat, mint a mai, ő rajzol, vagy tanul, nagyokat nevetünk, én fürdőköpenyben lófrálok, alatta teljesen meztelenül. Most is itt ül velem szemben, épp a papucsát örökíti meg, én meg az arcát magamban, ezt a szájcscsörítve homlokot ráncoló komoly arcot, először csak felnéz, szája még mindig csücsörít, aztán szétterül egy nagy mosolyban, mint mindig, ha hozzászólok. De most tüntetőleg csendben maradok, az a bölcs akarok lenni, aki hallgatott, mert tudom, hogy igazam van, és azt is, mikor feszítem nála túl a húrt. Ma este már a közelében jártam, mert tegyük hozzá, egy egész napos összeartság még akkor is sok öt négyzetméteren, ha szereted a másikat, és külön voltatok elmerülve az alkotásban. Éjjel tizenegy körül üzenet jött a telefonjára, ő meglepődött, én csupán nyugtáztam magamban a tényt, hogy egy napot késett, amit tegnap estére vártam, hogy miért nem ment iskolába. Mit képzel ez, kérdezte félhangosan, megosztva velem az üzenetet, most az én arcomon terült szét a mosoly, háttal ülve neki, nem szólok, hagyom, hadd olvassa el még egyszer a tartalmát an-

nak, amit én csak érzek. Szívesen elvinném a telefonját, hogy lássam, tudjam, az van benne, de olyan gyerekesnek érzem már ezeket a dolgokat, és különben is, nekem csak jól jön, ha írogat neki a lány. Eltelik tíz perc, mire felállok a székről, és halkán megjegyzem, hogy még úgy látszik, kezdő, én nem vártam volna egy napot. Megint elneveti magát, nem tudom, hogy ez most ideges nevetés, vagy csak jólesik neki, hogy körbe akarom pisilni a territóriumot. Elkezdek tenni-venni, úgy teszek, mint akit az egész nem érdekel, most harcban ál-lunk, kimegyek a mosásért, kiteregetek, közben könnyeden témát váltok, mert tudom, hogy ha feszegetném még tovább, magam ellen dolgoznék.

Érdekes, hogy ennyi idő elteltével kezdünk bele ezekbe a játszmákba, titkon örülök neki, hogy ennyire nem tudok ráun-ni, hogy ennyire szemmel tartom, ki lehet a potenciális birtok-háborító. Kinevetett, amikor szóltam neki, hogy mit látok, nem akarja megérteni, hogy nő vagyok, átlátok egy másik nőn, ki-számítom neki előre, hogy mi fog következni, a vérmérséklet-től függően. Azt is mondtam, hogy egy kifejezetten szemtelen példánnyal van dolgunk, hiszen látott kétszer, farkasszemet is néztünk, és ahogyan ő sem nézett el, mint a dominanciáját bi-zonygató kan kutya, tudtam, hogy nem fog kihátrálni.

Most, életemben talán először hideg fejjel szemlélem a bábukát a sakktáblán, nem vagyok az a fajta, aki szeret veszí-teni. A logika az, hogy neki kell előbb az agyára mennie, nem nekem, én békén hagyom, éreztetem vele a bizalmam, ami va-lós is, rábízom, hogy kezeli a helyzetet. Már volt egy-két üze-net, amit válasz nélkül hagyott, ahogyan ezt is, de a lány még kitartóan döngeti a kapukat. Döngesse. Minél hangosabban te-szi, én annál nyugodtabb maradok. Minden egyes döngés fel-kiáltójelet tesz mondataim után. Legközelebb már nem is lesz erre szükség, elsőre el fogja hinni, hogy valaki kinézte magá-nak.

Néma zajok

Hagyom, hadd vegyen körül,
fonjon hálóba a csönd,
legyenek részemmé a zajok,
a léptek átszűrődő hangjai,
a hűtő egyenletes morajlása,
míg el nem hal, gyászoljon
velem rendhagyó ravatalnál,
álljon velem vigyázban,
mondanom sem kell, némában.
Hiszen a csönd néma,
így született, és egy
jaj-kiáltás nélkül fog meghalni is.
Furcsa, hányféle csönd létezik,
hány térben és hány arca van:
a szekrényben a kabátzizzenő,
molyharapós,
az utcakövön cipőkoppanó,
a hálósobában kéjnyögő.
A csend vajon tényleges,
egy légmentesen üres semmi?
Vagy tükre az adott pillanatnak,
visszhangja a visszatartottnak?
Van olyan, hogy abszolút csönd?
Nincs, inkább csak olyan,
hogy nagyon halk,
amíg él és lélegzik ez a Föld.
A vas pattogó fémhangon ásítózik,
a fa is kinyújtózkodik,
a levelek mocorognak az ágakon, pózt váltanak,
a bogarak is helyükre osonnak,
a víz gyűrűzik, halak lélegzenek benne,
nincs és nem is lehet soha csend.
Csak mikor lezárul a koporsó fedele.

Angliai életérzés

A sarokba húzódva
egy lámpa alól figyelem,
ahogyan a nyakkendő
torz megvetést szorít
arcukra.
Gyanakvó tekintetük
bogár-vizsgáló fontoskodása
nagyítót formál felettem.
Nem menekülhetek.
Az előítélet-csipesz szorítása
örökre lukat üt
büszkeség- kitenpáncélon.

Ez nem csak idő kérdése...

Megállok a parkban,
és szoborrá dermedek.
Vonásaimat bronzba öntöm,
elnézek a távolba,
kifejezetten kifejezéstelen
szemekkel:
mint aki valami nagyot gondol.
Állj meg Te is előttem,
tégy magas talpazatra,
bár tudjuk, nem érdemlem meg.
Ha sokáig állok ott, engem
is lecsinálnak a galambok,
és avatott tagja leszek
a hírességek körének?

ÚJLAKI T. ERZSÉBET

Ima az Időért

Ne vissza, előre forgasd, Uram,
mert amit megértem, megéltem,
enyém minden pillanat,
zárt pilláim mögött maradt.

A jövőndőt mutasd, Uram,
azt a keveset,
mit nyitott szemmel rémülve keresek.

Az első vajúdás Imolánknak

Dübörgéssé értél bennem,
benned az új Élet-idő,
a három percenként jelentkező:
...mélylégzés...
...fújás...
...pihenő...
(anya-csecsemő erősítő csendjövendő),
aztán semmihez sem mérhető,
idő nélküli fájdalom,
egy utolsó őskiáltás,
testékelő kettészakadás,
újvilág-fakadás,
az első sírás,
Életlevegő-kapaszkodás.

*

Az Idő anyát így okít:
fájva fájdalmat
felejteti tanít
a következő gyermekig.

Homokóra

Sziámi időketrecbe zárva
néhány szemcse még
forog odafenn,
függőleges
örvény-
törvény
hull,
de
alant
már kúpban
púposodik az Időhegy,
üvegbe szorított Élet-sivatag
üledéke apróra zúzva pereg, folyton folyik,
míg az utolsó homokszem is letelik.

Még egyszer Andrásnak

Egyszer még visszajövök,
Almafára zöldet pötytyözök,
Tenyeremből fecskét röptetek,
perdülök, és – kamrát meszelek.

Még egyszer visszajövök,
A tücsöknek hegedülök,
Pataknak vizet merítetek,
dalolok, s ingedre – gombot kerítetek.

Még egyszer nálad leszek,
Kandallódba hasábfát feszítetek,
Faliórádba Időt koldulok,
hallgatok, s magányodra – álmod ringatok.

Jövendölés Szavakról

Az Idő először a szép szavakat öli meg:

édesanya
gyermekölelés
szerelem-szívárvány
szeretet-nagykabát
add a kezed
megmentelek
megbocsátok

(valamennyit megfogta egy ősatok).

Aztán a csúnyák némulnak el:

eldoblak
elhagylak
nem szeretlek
nincs bocsánat
élj a mának

(ómenjei szavak halálának).

.....
S kacag az Idő!

.....
Az ember pedig,
aki így megfosztatott,
halként tátog még ezer évet,
de mert nem mondhatja ki
az észérveket,
némán tovább öl és szeret.

Tiltás szerelmesen

Ne nézz rám ma így,
Ha holnap nem így nézel
– szerelemmel –,
Akkor csak a pillanatnak idézel.

Ne ölelj ma ilyen nagyon,
Ha holnap nem így teszed
– tűzzel –,
Akkor csak játszottál a perccel.

Szeress ma annyira,
Ahogyan mindig is fogsz,
Mert múlt idő kútjába hull
A perc, a pillanat,
S ha így nézel,
Így ölelsz és
Így szeretsz,
Örökre neked maradok.

Vízkereszt napján

Karácsonyt dobozolok:
száraz fenyőgallyat,
üres jászolt,
csendes éjt,
hóemléket, kalácsot,
tört betlehemi csillagot,
egy kevés gyertyafényt,
ünnepváró, tárt ajtókat,
szép szavakat,
(vendégmarasztalókat),
gyermekkacagást,
sose hallott imádságot,
ki nem bontott ajándékot,
ki sem mondott kívánságot,
hajnali kántálást
dobozolok,
jövőre elteszek...
...lehet, nem csomagolok,
hanem temetek?!

Ha majd...

Ha majd nem leszek,
ölelj tavaszodó almafát,
füvet simogass, bomló barkát,
s veled leszek.

Ha nem leszek majd,
csobbanj hegyi patakba,
kapaszkodj örvénybe,
s törődj a törvénybe:
hogy már nem vagyok,
csak almafa, fű, barka,
Emlékpatak maradok.

Balatoni idill

Csillagcsendben alszanak
Az égi gyertyák,
Jegenyék, nyárfák,
Kőrisoszlopok tartják
A fényévnyi kupolát.

Ladik alatt csobbanás szunyókál,
Nádszálban altató matat,
Tépett lapon álmot röpi a versed,
A félbemaradt.

Öreg csendre nem feszül
Nappali béklyó,
Köreit rója a lélekbolygó.
Fénycsónak a Hold alatt a tó:
Csendcsillagoknak itató.

Áldás és intelem

a Tapolcai Székelykapu avatására – 2004-ben

Áldd meg, Uram, erdők fáját,
Honnan jött, a hegyeket
S a kezet, amely rőtta rá
Az elfelejtett jeleket:

Virágfüzért, eget, földet,
Regét, mondát, álmokat,
Csodaszarvas agancsába
Napot, Holdat, csillagot.

Strázsán álló kapu alatt
A Végtelen lépeget,
Áldd meg, Uram, maradásunk,
Kapuőrző népedet.

Székelykapun áll az Írás,
Örök legyen minden sora:
„Őseidnek szent hitéhez,
Nemzedeknek gyökeréhez,
Testvér, ne légy hűtlen soha!”

Párhuzam

A Semmi-időből érkezünk,
A Pontos-időben megszületünk
fájva, az elsőt lélegezve, nagyot kiáltva:
kapaszkodva már az Életbe.

A Pontosan Kiszabott Időből
kimegyünk a Semmi-időbe
fájva, sípoló tüdővel, utolsót lélegezve:
kapaszkodva még az Életbe.

PAPP JÁNOS

A kémények még alszanak

Az éjszakai ég
leadogatja csillagait sorba,
s a villanyfák
gyöngyöket fűznek
belőlük a drótra.

Megvirrad.

A fák, akik térdig
állnak a hóba',
fagyos szilánkokat
szórnak a porba.

Te is érzed,
mennyire hideg a levegő?

Dermedt, hajnali szelek
kerek, gömbölyű telet
fagyasztanak
a hajlott hátú hajnal
ködökkel tömött batyujába,
s én még a kába,
Álmos várost járva,
fáradt léptekkel,
lógó, esett kezekkel
sétálok az utcán
üvölt a szél,
megfagyaszt a tél,
s én nem bújhatok hozzád...

Esőcseppek verődnek arcomra,
s viharos karokkal
tépi a szél a fákat.
Az elnehezült, hajnali pára
lusta kedvvel ül a néma tájra,
s repedt tenyerű
járdákat terít az út
a járhatatlan sárra.

Nagy, vastag lapokban
hámlik a házról a vakolat,
míg a tető az
antennákból hideg,
meredező karokat
szúr át az ég szederjes bőréen.

A háztetőkről csorgó,
olvadozó jég már a tél.
A rozsdamart ereszből szép,
barnára festett
vizek kergetik
a már rég felolvadt
telekből szabadult,
agyonmart őszi leveleket,
s pici, egy-két
levélből tapasztott
szigeteket ragasztott
a még kamasz tavasz,
a csörgedező patakot
utánzó árkok partjára.

Bénult fák
csontos ágakkal kapaszkodnak
a még alvó kémény
füstnyi álmának

kemény sötétjébe,
s az égbeszálló remény
képzelt kékjébe
burkolózó zöld lomb,
csak álom marad,
ami illan,
s gyorsan továbbhalad,
akár a füst,
mely bódító illattal
önti nyakon,
az olvadozó,
szürke havon nyiladozó,
törekeny szirmú hóvirág
hófehér, pihényi illatát.

Rémült, reggeli virradat készül
oszlatni a homályló csöndet.
Az árnyakkal borított út menti
dérben didergő
fűszálat úgy menti
meg a pislogó hajnali fény,
mint ahogy a kormos,
alvó kémény
ringatja csöndes
álommá a száradt,
meredő ágak törekeny életét.

Hajnali, örök esők hullnak,
s az évszakok nélkülöd múlnak,
de most visszanyúlva,
a múltba kapaszkodva,
talán elviselhető
lesz a következő örök eső,
míg a záporoktól
felvert falakról

a ráakódó évek
sarát lemossa,
és tiszta,
új gondoknak fest helyet
csupasz, mosott falán
a születni vágyó falánk idő.

Nyári érzés

Hömpölyögve vonul
az utakon a nyár.
Napot cseppentő forróság aszalja
az árokparti füvek rozsdásbarna
kócos haját,
s kerítések
szédült billegése
inog a kopott mezsgyék
halott határán.
A rettentő hőség púpos háttal
és súlyos léptekkel menetel,
s a városi tereken
a padok barnás festéke
meglágyulva elmereng,
s az a kevés árnyék is, ami van,
csak az árkok mélyén hempereg.

Magány utca 24

Vastag és dohos falakká nőnek az évek.
Megszakad a szív, annyira egyedül élek.
Nincs nekem itt helyem ezen a – nagy – világon.
Térdeimre esve hiába kiabálom
az égre életem visító szavait,

csak visszahullnak rám némán és értetlenül...,
lefekszem a földre porrá zúzva, tétlenül.
Megadom magam. Elfogadom, hogy ezt kapom.
De ha egyszer mégis kellenék, s keresnétek:
Magány utca 24, ahol én lakom.

Télben a nyár

Egy soványka napsugár száll a szélben,
és sárga lángra lobban fenn az égen.
De itt lenn a télben még alszanak a száraz fák,
s most rajztáblára ír a jég a házak ablakán.

Nem muszáj rá se néznem az ablakra,
mert itt benn a néma, méla falakra
verődik a jégvirág alakja s már kész a rét,
erdő, s egy virágoskert ül a falon könnyedén.

Vigyetek el innen

Belesápadok már az éjszakába,
s talán már soha nem áll el ez a szél.
Zörgeti a redőnyt, nagyon fagyos ez a tél.
Jégvirágot fagyaszt a világ ablakára.
Sötét éjszakába.

Örök eső hull, s tisztára mos mindent.
Csak a lelkeket nem, azon ott a folt.
Fáj nagyon minden, ami lesz, s kísért, ami volt.
Ha szerettek még engem, vigyetek el innen.
Vigyetek el mindent.

KISS BALÁZS KUNÓ

Egy megroggyant fal árnyékában...

Széthasítottál mindent,
miközben szeretetet adtál.
Csak álltam melletted,
mint elítélt a falnál.
Szememen kendő,
mögötte Téged láttalak,
Téged, te meztelenül
testedben kitárt alak.
Szemérmed a földön hever,
véres tetemem mellett,
és szeplőd, a sok százezer
öleli körbe apró melled.
A kivégzőosztag már elvonult,
a sár nyaldossa barna hajam.
Felettem fekszel, és szíven lőtt
testem nézed lankadatlan.
Felállsz. Majd elmész.
Vár a jövő, Te is tudod,
de előbb még egy nagyon merész
mozdulattal felém dobod

füstölgő fegyvered.

...nézegetem a múltat

Kivágnálak egy képeskönyvből
és véletlen beléd metszene
a rozsdás olló.
Te papírcseppeket véreznél
s lenne belőled egy kicsi
galacsingolyó.

Új lapokat kerítenék,
s próbálnám kivágni
furcsa alakod.
Ha nem menne?
Elkérném tőled el nem
készült képeslapod.
Azon talán rajta vagy.
Ha nem, hát az se gond,
újjászületnél egy rajzomon,
és lennél csörgősipkás bolond.
Őrült, mert nem szeretsz engem.
Ez talán még tűrhető,
de mindketten tudjuk,
hogy fegyvered még le-lelő.

Szonett Öhöz

Ma, ahogy a bűvös, piros-ívű hajnal
Egy kedves mosolyt reám küldött,
Gondolataim hozzád, kedves angyal –
Hozzád a nap sugara úzótt.

Aludtál még. Körötted a kék-azúr
Lágy lepedő burkolta tested,
Néztelek, ahogy mozdulatlanul
Ébredtél, s a Hajnalt kilested.

Kedvesen süttött a nap szobádba,
Érteled kelt fel ma is e csoda
a **R**engeteg sugár mind azt várta:

Tüzével arcod körbefonja.
Ekként ölel körbe minden éjjelen
Dunyhaként a puha-lágy szerelem!

BARNA JÚLIA

szomjúság 1.

a hétköznapiak közt gyulladó
piros betűs vers-ünnepekre vágyom
boldog végű izgalmakra
a meghitt otthonosba
keveredő egzotikumra
a levegőben torló súlyos illatok
különös színű gondolat-virágok
forró égővi kábulatok orgiáját
a trópusi éj idegen lázát
magába csillapítná mértéket tartó
mérsékelt égővi temperamentumom
vágyaim titkos tárgyait kiragadnám
a lehetetlen kővel bezúzott ablakán
vonzások közt szagatnám magam
– de semmi dráma –
némán süllyedek az alig-létbe
a veszély nulla fokozatára
az üres világ egén a papír-hold
az idő arcán megfagyott mosoly

szomjúság 2.

zakatoló szívvel hiába vágyakoznék
gond-tudatlan gyermekkor kagylójába
hát itt vagyok fel kellett nőni végül
szemem képernyőjén villog árvaságom
segélykiáltásom forog
a némaság kulcslyukában
a múlt nem múlik – marad,
– ahogy rossz film után – fogva tart
a képzeletben tovább habzó iszonyat
az ablak és a szemem keretében

csak a sarokig látok
ami azon túl van
az égtájak választékában
utak kanyargása rejt
tetőmagasság alá szorul tekintetem
– a távlatok elvesztek belőle –
bezáródom az utcaképbe
kívül-belül növekszik az este
hol találnék a jövőhöz elég fényre?
a horizonton elvészett már a mindent
magával rántó naplemente
füstfelhő-tájak csapódnak messze
az óceánnál mélyebb végtelenbe

szomjúság 3.

hangokba robban felettem a reggel
csikorgások és dübörgések közül
az álom öblébe zuhannék vissza
de mégis magamra aggatam maradék-hitem
kopott karácsonyfadíseit
hátra se nézek indulok
a vágy-vonatok minden reggel
nekifutnak ziháló hegymenetben
a nappallá világosodó homálynak
utánuk lódulok még elérem
a szürke naptól távolodom
boldog völgyekre gondolok
égő színű virágokkal
egy tájra egy be nem járta
egy kitaláltra egy ki sem találta
lappangó örömök forrásvidékét kutatom,
– szerelmet Istent szabadságot –
de elveszítem magam is a zsugorodó távlatokban
mint búvóhelyek békéjét a múlt kék szigetén
ahol átlátszó virágokra bomlik a csend

szomjúság 4.

nem ismerem az örömöket
nem mutatkoztak be nekem
– szomjúság az élet –
találomra kinyitott ajtókon megyek
találkozások idegenek
hiányosan feliratozott némafilmek
– mindenki birtokosa egy titoknak
amit más nem ért mégis beleborzad –
(nem tudjuk a másik arcban megnézni arcunkat
hozzámérni szebbre cserélni ha untat)
határain között imbolygok – mi legyenek?
nem tudom eldönteni magamat
a bátorító és a biztató körülmények
és a túl drágán vásárolt tanulságok
mégis építenek valamivé
de álmaim poros állomásokon veszteglő vonatok
a várakozás végtelennek érzékelt
perceit a tagolatlan idő öleli egybe
a szűk jelen bezár
mint a sivatag (mely fák végtelen sorára vágyik) az oázist
tükörökbe ütközöm
mindegyik visszamutat rám
visszavetítik belém
a gondolat kalandor kísérletében
távolra merészkedett szavakat

szomjúság 5.

a képzelet repülőszőnyegén
arrafelé tartok
ahol a tenger egykedvűen teregeti
hullámait a partra
ahol a párák alatt a valóság
ígéri magát a csillogásban

de versembe visszazuhanok
mint a sziklába faragott alakok
mozdulatlanul itt vagyok
míg a papír lebomlik
rajta maradok
és semmilyenné nem változhatok

ez már nem az én világom

ez már nem az én világom
hiába változom
idegenben hazám nem találom
– álmomban gyermekkorom
nyárfasorán járok
órány emlék-tájakon
felejthetetlen színű koranyárban
világoskék ragyogásban
– a fekete-fehér valóságra ébredek
a lejtőn lefelé lépkedek
hitetlenül tétován zavartan
mint aki nem tudja
feleslegessé mikor vált
mint a hóra kidobott karácsonyfák
ez már nem az én világom
minden elmozdult semmi sem az ami
csak jelentéseiben forgó
mindig más valami

elengedem

elengedem a vágyakat
a szemembe gyűjtött szép tájakat
az ujjaimból a simogatást
az agyamból a mindent tudni akarást

elengedem a mindenhova
magammal hurcolt reményt
az élet szép hazugságait
elengedem magamat a magányt
az indulatokat a talányt
mindent ami voltam és ami nem lehettem
a fájdalomtól megszabadítom az emlékeket
visszavonom az életjeleket
tekintetem alatt összetörnek
a kifelé épített hidak
nem díszítem magam szavakkal színekkel
a mulandósággal mindig számolok
az élet pillanat-jelenlét
az idő bennem vándorol megáll
visszavár a nemlét

fent és lent

egyszerre élem a múltat és a jelent
egy időben élek fent és lent
mint élő és holt
mint a kútba néző hold
tükörképem a vízben remeg
fentről nézem mélységemet
két szinten élem ellentéteimet
a fehéreket a feketéimet
sorsomat és sorsom fonákját
járt és járatlan utak sávját
az atomokban is ott vagyok
és szemmel néznek a csillagok
a kerengő csendből hallgatom
az ősidőktől zengő dallamot

NYÁRI ZSOLT

Angyali mese

– felnőtteknek s nagyra nőtt gyerekeknek...–

Láttam őket... nem voltak függetlenek... függtek a Világtól, ahol éltek, függtek a körülményeiktől – amit persze saját maguknak teremtettek mindketten –, függtek a Világ anyagi dolgaitól, függtek más emberektől, olyanoktól is, akiket a családjuknak kellett tekinteni. Szóval, nem voltak függetlenek... de szerelmesek lettek... ha lehet ezt így nevezni.

Történetük ugyanis még számukra is örök rejtély maradt. Hogy szerelem volt-e kapcsolatuk, vagy két Lélek egymásra találása, ahol a földi világban, oly ritkán a Lélektársak találkoznak? Vagy csupán szenvedélyeik, vágyaik kiélése volt ketjük kapcsolata? Ne találgassunk... nem érdemlik meg... ezt Ők biztosra tudják... Én csak láttam őket... Sőt, mondhatni azt, hogy egyiküket ismertem is... talán... de lehet, hogy csak láttam Őt, vagy Őket, s messze nem ismertem meg sem Őket, sem az Érzéseiket...

Angyalok voltak mindketten, ez bizonyos. Vagy ha nem is angyalok voltak, akkor Igaz Emberek... olyanok, akiket nem tett lóvá a Világ – minden fényűzése ellenére. Olyanok, akik mindent feladtak, s szembeszálltak az egész Világgal, hogy szerelmüket beteljesítsék... vagy legalábbis megpróbálják. Mindenesetre egy papírdarabbal kezdődött az egész történet:

„Találkozzunk Berlinben
Ott ahol a tüzek égnek
Perzselik a láthatatlan falat
Mely soha le nem dől
Együtt játsszunk majd
A láthatatlan falnak romjain”

Ezt a papírdarabot sodorta felém a szél egy mappából kicsúszva. Elolvastam, s mivel nem az enyém volt, hát siettem, hogy

visszaadjam tulajdonosának. De nem tudtam neki odaadni. Pedig gyönyörű volt. Nőiessége kitűnt mindenből, mi körülvette, szépsége pedig semmi földihez nem volt hasonlítható. Ha hasonlítani kellett volna, valami természeti csoda szépségéhez hasonlítanám, mint a naplemente vagy a telihold szépsége, vagy bármi más. Hiába siettem, próbáltam visszajuttatni, de tényleg nem sikerült.

Találkozott egy férfival. De a férfi sem volt hétköznapi jelenség. Magassága s testtartása révén szintén kilógott a sorból.

A feltűnő viszont nem is ez volt számomra, hanem az az érzés, az a harmónia, mely kettejüket körülölelte. Látszott rajtuk valami. A szerelmesekről – mondják az okosok – messziről látni, hogy boldogok, s szeretik egymást. Amit én láttam, az teljesen más volt. Valami csodálatos nyugalom, harmónia, s egész másfajta boldogság ölelte körül őket, mint amit lehet tapasztalni.

Ezután figyeltem őket minden nap. Szándékosan. Valahogy az érzés, mely kettejükből áradt, kisugározták, s átadták akaraton kívül is más embereknek. Rám is rám ragadt. Szerettem őket. Nem voltak hétköznapiak. Szeretem a nem hétköznapi dolgokat, a Világot pedig, mely minket, embereket körbevesz, mélységesen megvetem, s gyűlölöm az emberek többségével egyetemben.

Mint később kiderült, a férfi művész volt. Festőművész. Próbált érvényesülni tehetségével a Világban, de mivel világunk nem értékeli a művészeket, így – természetesen – Őt sem értékelték. Sőt, ha volt egy kiállítása, arról is csak negatívan emlékeztek meg.

Megtaláltam a naplóját. Idézek belőle, biztos nem volna ellenvetése.

Megismerkedésük történetét írja le.

„Január 3-a. Nincs hó, száraz, hideg idő van. Rossz időpont, rossz időjárás egy kiállításra. Mindenestre nem tehetem meg, hogy lemondom, sőt, nem is akarom lemondani. Még ha olyan

*is lesz, mint a többi, akkor sem... egy utolsó kiállítás minden-
képpen szükséges. Hogy nyomot hagyjak a Világban. Elvégre
is ezért születtem. Ma minden kiderül. Bárcsak lenne mellet-
tem Valaki, aki támogatna mindebben, s lenne kinek festenem.
De ez az érzés is kerül, mint ördög a tömjénfüstöt. Pedig vala-
hol kell lennie Valakinek, aki engem keres, akinek én kellek, s
meg tudok felelni. Érzem, egyedül nem tudom megvalósítani
Önmagam. Kell hozzá a Társam, aki veszetten – vagy épp el-
veszetten – rohangál idegenként a Világban, mint én magam.
Rögtön indulok. Ha olyan lesz ez a nap, mint amit várok, ak-
kor nincs miért maradnom. Visszatérek oda, ahová tartozom...
majd festek ott, ahol szeretnek, s ahol kíváncsiak rá.”*

Eddig az idézet, hogy beletekintsünk abba a bizonyos január
3-ba.

Aztán, ha elolvassuk az esti bejegyzést, láthatjuk: valami tör-
tént.

*„Nem bántam meg, amit tettem. Még akkor sem, ha Ő azt
mondta, szépek a képeim. Kedvességből bárki szívesen mon-
dana ilyet. Történt ugyanis, hogy miután a sokadik újságíró is
lemondott arról, hogy valami pozitívat írjon a képeimről, s
még a kérdéseikkel csak bántani, kötekedni tudtak, az összes
aznap kiállított képemet ott a helyszínen semmisítettem meg.
És most magamat semmisíteném, ha Ő nem jön oda hozzám, s
nem karol fel. Megláttam. Ismerős volt, s ahogy nézett, s be-
szélt hozzám, tudtam, hogy Ő az. Nem azért, mert azt mondta,
amit mondott. Azt mondta, kár volt azt tennem, amit tettem.
Mert Neki tetszettek a festményeim. Gondoltam, s gondolom
magamban most is, hogy csak és kizárólag azért mondta ezt,
mert együtt érzett velem, vagy sajnálatból, vagy nem is tu-
dom... De azok a szemek... ahogy néztek, nem tudtam elfelej-
teni, s úgy érzem, beleszerettem egy pillanat alatt. Magával
ragadott a lénye, a szeme csillogása, a mosolya, s a hangja...
Meggért arra, hogy az egyik festményemet (amit életem főmű-*

vének tartottam) fessek Neki újra. Egy angyalt ábrázolt a festmény az erdő közepén, egy tisztáson, a lenyugvó napban haldokolt éppen. Nem tudom, mi tetszett neki benne, mindenestre megígértem Neki, hogy újrifestem. Közöltem Vele, hogy ugyanolyan nem lesz, csak hasonló, de azt mondta, hogy Neki kell mindenképpen egy olyan vagy hasonló festmény.

Próbáltam közeledni Felé, mint Nőhöz, de sajnos ilyen az én formám, férjezett, gyerekes anya, így, sajnos, a pillanatot, mely azt sugallta nekem, hogy Ő az, csak én vetítettem ki magamból... Sajnos, nem Ő az.

Nem is tudom, hogy áltathattam magam vele, még ha csak egy pillanatra is. A lényeg, hogy holnap azért iszunk egy kávé, hogy a részleteket megbeszéljük. Szerintem nem lesz mit megbeszélni. Elmegyek, megiszom egy kávé, megköszönöm a kedvességét, aztán lelépek. Onnan is, meg innen az életből is. Ez így lesz a legjobb. Legalábbis nekem.

Valahogy így indult kettejük közt ez a fajta kapcsolat, melynek, mint a végén kiderült, nem a vége, hanem csak egy átmeneti állapota volt az a földöntúli, nyugodt-boldog-harmonikus érzés, mely lépteiket követte.

Tehát – mint mondtam – elkezdtem Őket figyelni. Nem zaklatam Őket, csak – mondjuk így – amit Magukból a Világ fele mutattak, azt próbáltam a lehetőségeimhez képest nyomon követni. Egy nagyvárosban éltek, ahol természetszerűen az élet úgy felgyorsult, s oly módon zajlott, hogy az emberek elfelejtettek élni. Nem tudták, mit jelent egy éjszakai séta, mit jelentenek a természet szépségei. Néha-néha, mikor szerelembe estek, felvillantak bennük ilyen dolgok, de nem volt jellemző. Sokkal jellemzőbb volt a Világra az önzés, az anyagi javak hajszolása, no persze már rég nem a megélhetésért, hanem a kivagyiságért. Aztán szépen hullottak is egymás után az emberek. Futószalagon haladtak a Kaszás szerszáma elé, úgy, hogy az anyagi javakon kívül semmit nem hagytak maguk után, maximum egy-két embergyereket, akiket addigra már a saját

képükre formáltak. Zajlott az élet a nagyvárosban. Mégis: volt egy hely, ahol ez a két szerelmes angyal-ember találkozott. Egy húszemeletes acélszürke tömbház legfelső emeletén volt egy lakás. Belátható volt az egész város, ami mindig szép látványt nyújtott, főleg naplementekor, mivel az ablak Nyugatra nézett. Maguk közt Toronynak hívták. Oda elmenekülhettek a Világ elől, s élhették Szerelmüket. Nem zavarta Őket semmi. Kettejük Világa volt a Torony, ahová senki más nem mehetett. Úgy gondolták, ott a Toronyban békében, boldogságban élhetnek majd, s élhetik szerelmük minden percét.

Persze nem mehet, történhet minden egy varázsütésre, így az együttélésüket sem lehetett volna egyszerűen véghezvinni. Mindketten függtek. A függőség ebben az esetben már leszűkült a férjre, illetve a feleségre. Már a gyerekek sem játszottak szerepet (mert persze gyerekei is voltak mindkettejüknek, mint az utólag kiderült). De ezt a függőséget volt a legnehezebb levetkőzni is, s egyben megszabadulni is tőle. Persze az angyal-emberek sem egyformák, főleg gondolkodásban s tulajdonságaikban nem, így ebben például nem értettek egyet. A festő úgy élte akkor már az életét elég régóta, hogy mindig mindent egy lapra tett fel. A földöntúli szépséggel megáldott szerelme pedig megfontolt volt, minden lépését háromszor meggondolta, tízszer körbejárta. Erről tanúskodik egy naplóbéli feljegyzése is:

„Április 21-e. Nem tudom felfogni, miért nem élhetünk együtt. MI olyan nehéz ezen? Ha Ő mondaná, már aznap elmennék a jelenlegi otthonomból, hogy végre Vele lehessenek. De ezt a lépést Ő nem meri megtenni. Nem tudom, meddig akar vártni, vagy mire vár?! Vagy lehet, nem is karja? Lehet, hogy Neki ez így jó, így természetes... s nem is akar változtatni az életén, s nem akar ÉLNI?! Ez sem lenne szörnyű, csak mondaná meg. Remélem, nem áltat. Tele vagyok kétségekkel. Ha Vele vagyok, tudom, hogy szeret, de abban a pillanatban, mikor kikerül a látókörömből, s elindul egyedül a saját Világába... kicsúszik a

talaj a lábam alól. Boldog vagyok Vele. Soha senkit nem szerettem ennyire, s szilárd meggyőződése, hogy ember nem szeretett így, mint én. S Ő is ezt mondja. Mégis fél az együttéléstől. De bízom benne. Azt mondja, Ő sem szeretett így soha senkit. Elhiszem Neki. De csak azért, mert szeretem...”

Szinte nap mint nap láttam Őket. Nem volt nehéz. A lakásom ott volt abban a háztömbben. Író vagyok, s akkor is írással foglalkoztam. Volt a ház mögött egy csodás park, magas fákkal körülvéve, s csodálatos ihletem volt mindig, mikor a lemenő nap sugarai arany fényükkel borították el a parkot. A parkba is sokat jártak le sétálni. Szinte köszönő viszonyba kerültünk, s néha – mikor valamelyikük egyedül volt – még pár szót is váltottunk. Mindig meg akartam Őket kérdezni, hogy tudják ennyire látványosan, rajongva imádni egymást, de merszem nem volt hozzá sosem. Ez az ő magánügyük – gondoltam én –, és semmi közöm hozzá. Valaki ezt az érzést vagy éli, vagy sem, de elmondani, megtanulni nem lehet. Csakis egymástól tanulhatja ezt két ember, azok, akikről szól a Szerelem. A férfi naplójából utólag sok minden világossá vált számomra. Egy későbbi feljegyzésében írja:

„Május 17-e. Még mindig nem vált el, sőt, semmit nem tett azért, hogy hivatalosan is elszakadjon attól a férfitől, akihez tartozik. Fáj ez az érzés, de el kell viselnem. Ma rájöttünk, hogy egymás nélkül nem tudunk élni. Tehát kell valami megoldást találni, mert ez sokáig így nem mehet. Mondtam neki, hogy ez számomra elviselhetetlen. Félttem Őt nagyon. Nemcsak féltékeny vagyok Rá örültem, de félttem is. Félttem attól az életől, amit most él, félttem, mert nem akar vagy nem mer Boldogan élni, pedig a lehetőség itt van. És félttem az elkurvult világ mocskos férfijaitól is, akik állandóan – mint éhes kígyók – tekernek körülötte, hogy akár csak egy éjszakára megkaparintsák gyönyörű testét és elmondhatatlan szépségét. Nem tudja megérteni, hogy egyik sem szeretni akarja, csak a vágyai ki-

elégülésének tárgyát látják Benne. Én a Lelkét látom. Azt a Valakit szeretem, aki ennek a csodásan szép testnek a mellkasában él. Azt a Valakit, aki a Világ legszebb emberi szempárából kifelé tekintet. Én ŐT szeretem. Sajnos nem érti szegény, de majd megfestem neki, ha itt lesz az alkalom.”

Hát igen, mint oly sok minden ebben a Világban, az angyali-emberi szerelem sem olyan gömbölyű, ahogy azt mi, földi halandók elképzeljük.

De a férfi meg volt róla győződve, hogy az Ő szerelmük – az más. Hogy kibír mindent. Ellopott szavak voltak, vagy szándékosan hagyták a szavakat hozzám gurulni egyetlen egy esetben, a parkban... A mellettem lévő padon ültek, s épp a házasságukat tervezgették. Szerettek volna férj-feleséggé válni. Próbáltam megérteni ezt a hirtelen gyorsaságot, de az én emberi agyammal ez szinte felfoghatatlan volt. Akkoriban. Ma már nem. Ma már úgy vélem én is, hogy ha két Lélek egymásra talál egy ilyen Világban... Nem szabad kérdezni, kételkedni. Akkor ÉLNI kell, s BOLDOGNAK LENNI! Ők éltek, s boldogok is voltak. De csak pillanatokra, mivel a körülmények áldozatai voltak. De hogy mennyire szerették egymást, milyen mélységekben, arról tanúskodjon itt egy ismételt idézet ama bizonyos naplóból:

„Június 13-a: Régóta így szeretkezünk. Ilyen fokon. Az első szeretkezésünk alkalmával valami történt, valami más volt, ami nem az addig megszokott dolgot tükrözte sem Neki, sem nekem. Szeretkezésünk egy utazáshoz hasonlítható. Olyan utazáshoz, mintha beülnénk egy úrhajóba, ami az első szeretkezés alkalmával elindul fölfelé, s minden szeretkezéskor egyre nagyobb magasságokban szárnyal, s nem látni, hol az út vége. Én magam sem tudom ezt megmagyarázni, saját magamnak sem. Belenézek a szemébe, megcsókolom,...s máris belépek Kettőnk Világába, ahol minden csak a miénk. Elragad magával egy szenvedély. Ami nem a földi vágyak kiegészét szolgálja,

hanem a két lélek összetapadását hivatott előidézni, hacsak pillanatokra is. Abban a pillanatban, mikor meleg öle magába fogad, s elmerülök egyszerre a szeme csillogásában, öle mélységében, azt érzem: otthon vagyok. Hazaértem. EGY vagyok VELE! Ami oly régen kettévált, most újra egymásra talált, Újra EGYÜTT vagyunk, s Eggyé válunk. Sejtjeink is kapaszkodnak egymásba, s nem engedik ezt az összetartozást szétválasztani még nekünk sem. Karjaink akaratlanul is úgy szorítják egymást, mintha az életünk függne tőle. (Drága szerelmem még nem tudja, nem fogja fel, hogy ez mennyire így van, de próbálom Vele érzékeltetni. Ahogy izzadt testünk összetapad, s utazom a szemében lelke legmélyére... Nincs semmi máshoz fogható érzés ezen a Világon. Ezért érdemes élni. Ha a Világ összes kincse az enyém lenne, mindenem odaadnám EGYETLEN ilyen pillanatért. Csak egy pillanatért! Ami nem megvásárolható, ami nem kikövetelhető s nem kényszeríthető. Vagy van, vagy nincs. De egy ilyen pillanat többet ér minden földi kincsnél.”

Szóval így éltek ŐK. A Toronyban. Aztán... hogy pontosan mi történt, nem tudom sem leírni, sem elmondani, az írói képzelettel pedig nem szeretnék élni jelen esetben, mert Kettejük szerelmét szentnek és sérthetetlennek tartom. A naplóból sem derül ki pontosan, csak ennyi feljegyzés van:

„Július 18-a: Nem tudom magamnak sem megfogalmazni, mi történt velem vagy az érzéseimmel, érzéseinkkel! Furcsa, fájdalmas s egyben felemelő is. Minden egyes alkalommal, mikor el kell válnunk, a Világ fájdalmát kapom ajándékkul. Hallom az Ördög kaján röhögését: na, most elment, Te pedig itt maradsz egyedül, egymagad. Nesze, itt a kereszt, cipeljed csak! Fájdalmad keresztjét viseld válladon, mint a terhet, melytől soha nem szabadulsz! Ez a Sorsod, Angyal, nem emlékszel? Ezért lázadoztál! Neked kellett a Szerelem, nem nekem! Itt van! Cipeld! Remélem, bele is döglesz minél előbb, mert ezt érdemled!

Angyali mivoltod feladni a földi szerelemért!? Kellett? Akkor tessék, itt van! Viseld az összes fájdalmat, melyet a Szerelem szül benned! A féltékenységet, a másik hiányát, az önzést – mindent, amit a Szerelem hordoz magában, mert tudd meg: minden éremnek két oldala van! Így a Szerelemnek is... Én bukkott angyalom! Vigasztaljon a tudat, hogy nekem jó tanítványom voltál, mert amit én akartam, azt elértem! Nem panaszkodhatsz, a szerelmet is megkaptad, amit annyira óhajtottál... Ilyen hangokat hallok a fejemben, de a lényeg nem ez. A lényeg az, hogy mostanában, mikor elválunk, végtelen szomorúság önt el, rám zárul a depresszió, mert érzem, s tudom: Nélküle nem tudok, s nem is akarok, nemhogy élni, de Létezni sem! Inkább várjon rám a semmi halálomkor, semmint, hogy Nélküle kelljen élnem s Létezniem! Vagy az egész, vagy a semmi. Egyre jobban érzem ezt a készletést magamban.”

Sajnos eljött ez a nap is. Hogy mi történt akkor ott fent, a Toronyban, azt soha nem tudja meg senki. De hogy aznap valami csoda történt – biztos. A lemenő nap fényében üldögéltem a parkban. Épp egy olyan helyen, ahonnan láttam az ablakot. Amit biztosan tudok, az a következő. A férfi úgy gondolta, hogy meglepi Szerelmét egy festménnyel. Nem akármilyenel. Nem volt a tudatában annak, hogy Ők igazából Angyalok, s csak a vágyaik kiélése, a Szerelmük megvalósítása üzte Őket a Földre. Egyszerűen csak vonzódott az Angyalokhoz, ezekhez a nemes lényekhez, akik minden felett járnak, s szárnyalhatnak kedvükre. Olyan képet festett hálósobájuk falára, ami minden emberi képzeletet felülmúlt. Az egész fal, egy nagy festményből állt. Szerelme volt a kép közepén, egy réten, hófehér földig érő selyemruhában. A képen napfelkelte volt. Két apró gyermek előtte térdelve: nyújtották Neki a szárnyakat, amiket kiérdemelt, mert megvalósította a Lelkében keletkezett szerelmet... a Háttérben a festő saját maga – mint fekete Angyal – fekete ruhában, megtépett szárnyakkal zuhant a semmibe... Ez csak egy festmény – nyugtatta magát a férfi. Épp ehhez volt

ihlete. Az egész képen nagy szerepet kapott az ibolyaszín, melytől valahogy... olyan földöntúlian igaznak tűnt az egész festmény.

Gondolom, egy csodás szeretkezés után valami történhetett. A lemenő nap sugarai bevilágítottak a szobába, simogatva ket-tejük testét. Azután pedig búcsúzkodni kellett, ahogy lenni szokott. De nem ment. Valami érzés akadályozta a búcsú Szent pillanatát. Meztelenül álltak az ablak előtt. A férfi simo-gatta, csodálta szerelme gyönyörű arcát. Megcsókolta, s kérte, maradjon vele. Maradjanak együtt, ahogy az meg van írva Mindkettejükben. (Soha nem felejttem el azt a napot. Emlék-szem arra is, hogy augusztus 20-a volt.) Szinte véletlenül, va-gyis inkább akaratlanul néztem fel a magas ablakra. Nem tu-dom, hogy mi történt pontosan, mi volt a valóság, s mi volt képzelet. Egy könyv zuhant ki az emeletről. (mint később ki-derült, a férfi naplója volt az). Felnéztem, s hatalmas fényes-séget láttam az ablakban, ami aztán elkezdett zuhanni. A mai napig nem tudom, hogy a képzeletem játszott-e velem, vagy a VALÓSÁGOT láttam-e? A fényesség elkezdett zuhanni, s ahogy a föld felé közeledett, vettem ki a fényességből a Férfi alakját, arcát, s a földet érés előtti másodpercekben hatalmas ezüst szárny nőtt ki testéből, s mielőtt földet ért volna, már csapott is fölfelé. Ahogy szememmel követtem az Ég felé, hirtelen egy másik fényességet vettem észre az ablakban. Szin-tén zuhanni kezdett, szintén a földet érés előtti másodpercek-ben, aranyszín szárnya nőtt, s fölfelé csapott a Szerelem után! A NŐ volt az! Elnéztem Őket, ahogy Boldogan szárnyalnak a felhők közt, s Szerelmesen ölelkeznek össze, betakarva egy-mást arany- s ezüstszerű angyalszárnyaikkal. Rágyújtottam, s abban a pillanatban, ahogy az első adag füstöt fújtam ki, vettem észre a földön sokasodó tömeget. Először ügyet sem vetet-tem rájuk, még mindig a szerelmes angyalokba voltam temet-kezve, de aztán, ahogy felnéztem, már nem láttam őket. El is indultam, hazafelé. S amikor a tömeg mellett haladtam el, ak-kor láttam meg a földön a két meztelen testet egymás mellett,

ahogy a földet érés után élettelenül heverték. Próbáltam továbbbsietni, de nem ment... Valami nem engedte... Néztam az Égre, a felhőkre, aztán a két testre... Aztán ez ment percegig... Végül elindultam. A ház sarkánál vettem észre a könyvet. „Egy Igaz Szerelem története”... volt ráírva.

Elteltek hetek, hónapok, évek is azóta.

A festmény tényleg szép, de valami furcsa borzongás fog el, ha ránézek. Megvettem azt a huszadik emeleti lakást. Készítést éreztem rá.

Arra, hogy ezt a történetet megírjam, semmi más nem vezetett, mint az, hogy láttam Őket ismét. Naplemente volt, s már a Nap elúszott a felhők mögött. Minden nap megnéztem, s egyszer csak valami furcsa kacagást hallottam a távolból... Hát nem egymást kergették a távolban, a sötétedő felhők alatt szerelmes szívvel?!

Epilógus:

Az már teljesen más, s remélem, csak a véletlenek játéka, hogy ma éppen nincs hó, száraz, hideg téli nap van. Rossz idő egy könyvbemutatóra, főleg azok után, hogy annyi sikertelen cikk és vers után már le is mondtak rólam a szakmában, én meg erőltetem.

Sebaj, ha nem úgy lesz, ahogy elterveztem, akkor ez lesz az utolsó.

Ja, kedves Olvasó! S január 2-a van....

Véletlenek nincsenek...

Ahogy a réten a virágok nyílnak

Ahogy a réten a virágok nyílnak

Ahogy a patak folyik a hegyoldalban

Ahogy a madarak az erdőben dalolnak

Ahogy az égen a csillagok

Ragyognak

Ahogy haldokló
Várja
Az angyalokat

Úgy dobban életem minden percében
Keserű ázott szívem
Egy valakiért
Csakis Érted

Ahogy koldus várja a falat kenyeret
Ahogy Isten várja az árva gyermeket
Ahogy az éjszaka várja a sötétet
Ahogy szivárvány várja az
Esőcseppet

Ahogy a haldokló
Várja
A Békességet

Úgy várom én is a Vele való Életet
Hogy minden sejtem
Egész lelkem
Az Övével egybeforrjon

És

Ne legyen több árulás
Ne legyen több önáltatás
Ne legyen már semmi más
Csak az örök
Boldogság

Egy lehullott könnycsepp

Egy lehullott könnycsepp
többet mond ezer szónál,
egy lehullott könnycsepp
többet ér bármi másnál,
ha arról van szó,
hogymondjam, éreztessenem:
mennyire szeretlek.

Egy lehullott könnycsepp,
melyben benne van minden,
olyan az én Szerelmem is,
olyan szép, olyan tiszta,
és megfoghatatlan.

Egy lehullott könnycsepp.
mellyel megvallom
érzéseimet,
egy lehullott könnycsepp,
mely egyet mond:
szeretlek, szeretlek Téged.

PÓKA THOMAS

Mondd

Mondd, miért!
Miért nem hamvasztod ténnyé,
Neked szánt kérésemet,
S görgeted elém azt,
Mit kívánnék fényeset.

Mondd, miből!
Miből lesz majd örökké,
Zöldellő kertem,
Mely szépségtől vakulva húz,
Rángat, hogy vessem.

Mondd, merre!
Merre nézzek tisztán,
Mit érdemesnek hagynék,
Látni fáradt szemeimnek,
Mindent itt hagyhatnék.

Mondd, kitől!
Kitől várjam, hogy megvédje,
Omlásra szánt falaim,
Mint török vad tüzétől,
Óvja meg dalaim.

Mondd!
Mondd meg bátran, Istenem,
Hadd tudjam hevében,
Írjam alá papíron
A nyugvásom nevében.

Parancsolat

Ne teremtsél rosszat reám,
Ne teremtsd meg végemet,
Ne terelj a jó sorsomra,
Nem kívánatos lékeket!

Ne kísérv el álmaimba,
S vetíts romló napokat,
Ne kezdj vetni bosszúvágyból
Halált hozó magokat!

Ne terítsél mosolyogva,
Gyümölcsöző étkeket,
Függöny mögött szórj reám,
Hamisan szólt vétkeket!

De ha mégis befüstölnéd,
Virágozó napjaim,
Kénytelen vagy megmártózni,
Vértengerem habjain!

Arra legyél kárhoztatva,
Mit egy ördög kaphatna
Váltson szíved búra fájra,
S lészen szíved zaklatva!

MÉZES MÓNICA

Kívánság a csillagokhoz...

Elővettem tollam, s az égre meredek,
Mit kívánjak tőlük, mi legyen, mi legyenek?
Szerelemre vágyom, mely mindent elsöpör?
Vagy töröltessem a bánatot, mely gyötör?
Egészséget kívánjak szeretteimnek,
Örökké gyönyörűt a szemeiknek?
Lásd, itt ülök, nézem a sötét eget,
S nem tudom, megint mit tegyek!
Hiába mondod, hogy kívánjak bármit,
Hisz szívemnek megannyi dolog számít!
S az egy, amit most választanom kell,
Nem biztos, hogy mindennek megfelel!
De legyen! Most az egyszer mást teszek,
Most igazán csak magam leszek,
S tiszta szívemből azt kívánom,
Hogy legyen egy IGAZ barátom!
Aki mellettem van, bármi is legyen,
S a bajban se engedi el a kezem!
S ha ez a barát a szerelemmel jön,
Szívemben még nagyobb lesz az öröm!

Akkor inkább azt kívánom,
Ámor nyíla szíven találjon!

A zongora dala

Távolban szól egy lány zongora,
Könnyezve zeng vissza a múltba,
Emlékek peregnek billentyűin,
Várja, amíg meg nem szűnik!
De minden hiába...

A szólam, mit rajta játszanak,
Hamis, csalfa szavak.
Majd elkezdji játszani dallamát,
A saját, őszinte bánatát.
Ne vágj a szavába...

Hadd sírja ki magát Ő is,
Rossz az, ha magába dönti,
Zokogjon, míg úgy érzi,
Pont ez kell neki.
De ne hagyd magára...

Mert ha véget ér a fájdalom,
A zongorát Neked kell lehajtanod.
Csendben, hogy fel ne riadjon,
Ne legyen újabb fájdalom!
S hajtsd fejed a fára!...

Barátaimnak...

Barátokat adtál nekem Istenem,
Kikkel boldogan élem életem,
Kikre mindig számíthatok a bajban,
Búban-bánatban, jégben és fagyban.
De ha a bánat elhagyja szívemet,
Nekik adom a szeretetemet.
Mert a barátságnak az a titka,
Hogy egymás előtt a szívünk tiszta!
És nem csak a vidámságban tartunk össze,
Hanem a bajban is, MINDÖRÖKRE!

SZIJÁRTÓ KÁROLY

Idő

Múló perc, a pillanat
 Mámor édes, hamva jaj
 Látvány, szépség, drága gyöngy
 Hangja selymes, dörgő hang
 Fürdés érzet, tiszta hab
 Száll az illat, jó a vágy
 Mi nincs, jobb talán
 Nehéz helyzet álmodás
 Múló idő, válasz rá
 Mondtam szépet, igaz szót
 Áldás nélkül, hazug volt
 Szép, csúnya: érzés csak
 Megfog, megcsal, fogva tart
 Mi könnyen jó, elszalad
 Érzed, tudod, mégis más
 Vonz a rossz, a csillogás
 Édes élet, vonzalom Szürke veréb, szájalom

Mi volt Elhagyod. Megkapod Válaszom

Rabja vagyok minden szépnek

Nem látom az igaz ügyet

Köszönöm, hogy meghallgattál

Tanácsokkal elhalmoztál

Segíts nékem, Uram Isten

Ne hagyj engem kétségekben

Döntés enyém, rajtam áll

Te adod az Áment rá

Születés vagy Meghalás

Kívánva – kívántam *Lét* *ige* *közt* *vagy* szüntelen

Akartam – siettem, *Lángol* a vágy *mert vár*

Gazdag – koldus *Időtlenül* kérdi *Mit ér, miért?*

Lettem. Én lettem? Lettem én, Az, aki vagyok

Lét

idő lepke
 tova libben
 múlt ma már
 száll tovább
 szellő suhan
 eső esik
 nap szivárvány
 festői táj

Elmennék Uram

küzdeni akarok

hüetlen halld

nincs jövőd

Higgy Ember

remény. élet

új világ

jó meglásd

Család
(Ház, származás)

Szia, szíóka - mióka, kicsi kis manócska!
Mi oka, mi dolga - kérdezi csacsogva?
Melyik szél, fuvallat, repíti, hevíti – gondolatom.
Micsoda gondod van tenéked manapság?
Manócska nevetve néz reám, kérdően!
Kicsoda, micsoda bogár az?
Mao gyerek még. Rögtön, rögvest tisztázzuk a szerepeket!
Maónál, még ez idő szerint, mama, de nem olyan, anyu!
Hanem apumama. Tudod, velünk van.
Tedd ide, tedd oda ezt, azt, amazt; **így, úgy, amúgy** műveld
Csináld, fáradozz, törd magad, **van, fenntartó, óvó** igazságos
Apu, apa, apuci, táti édes kezdet: **Atya, megőrző, felügyelő**
teremtő.
Ez van, így van, itt-ott, emitt, **mindenhol, széltébe-hosszába**
Tesz, vesz, cselekszik, körülvesz, ad, **létrehoz, munkálkodik,**
Anyu, anya, anyuci, mami elindít **Szentlélek, tevékenykedik,**
szeret!
Jövő - menő elkövetkező korszak, **messiás, adatott életút,**
élet halál
Hívő, tevő útmutató ismertető **született nekünk SZENTÍRÁS,**
várakozás
Fiú, gyerek ,lány, ifjonc- kezdet - vég. **Jézus Krisztus,**
a megváltó jövő.
Messzi Mao, anyumama, dédivel lakó, távoli világba.
Tudod, ott vannak! Várnak reánk megnyugodva.
Önmagunkat felemészttve - Csak hánykolódunk
a felkínált élet vizében.
Származás, família, gyökér. Eredet: kialakulás, saját maga.
Önnönmaga helyet foglal, adódik, történik.
„Chatelő - csattoló” számító világban - Csicsereg kicsike
magocska **LEGYEN MEG A TE AKARATOD**
Á, B, C, teremtetten vagy képződött, ember, otthon, éden?

Álomkeltő

Álmod szövő délibáb **Köztünk** járó „**csalfa vak remény**”
 Fedi be az éjszakát **Vagy.** *Voltál.* **Létező.**
 Képpé váló **szálló** csacska buborék
Galád módon hiteget **Sötétség** az otthona
Hajnal hasad lassan virrad Kép. Való. **Lény**

Álom elszáll *nyílik szemem*

Regénykép szőtt álom képzelet
Rideg valóság hideg világ
Nem hittem de rám talált
Mellettem volt tovább állt

Játék voltam és én hagytam
Játszott velem időt töltött
Hazug lelke vermet ásott
Bele estem vele voltam

Vagy kép **való lény**
Létező voltál **kép vagy**
Szőtt hideg **álomvilág**
Vak remény **csalfa tény**

Nő	Vagyon	Hatalom	Izmus	Csábító
Szesz	Dohány	Kábító	– Doppingszer	Bódító
Tulajdon	Fizetőeszköz	Munka	Érték	Kapzsóság
<i>Álmod</i>	<i>Vágyat</i>	<i>Erőszakot</i>	<i>Gyilkosságot</i>	<i>Szű</i>
Kovácsol	Kelt	Lobban	Gyújt	Gerjeszt
<i>Szövöget</i>	Előidéz	<i>Gyakorol</i>	<i>Kivált</i>	Ingerel
<i>Birtokol</i>	Csábít	Bódít	<i>Indukál</i>	Önzővé tesz
<i>Álmod</i>	Csinál	Köztünk	Vak	Reményt

Volt egyszer

A kor szelleme, mindig úr

Fölemelt, rövid út

Végigvonul, arat

Lélekbírása: vezető mutató

Szívoltára: lüktető áradat

Ész, fordító: vezérlő komputer

Test, hordozó: foglalat öltött kép

Ember, programozható: csonthalmaz

Katalizátor, olvasztó: példa tan

Szabadakarttal felruházott lény

Futtatott program: földi lét

Idő hely: vívódás, **eszmélés**

Álompor, varázslat **küzdés**

&

Pár, beszél: párbeszéd, küzdelem

Örök, nagy: **örökbeszéd**, viadal

Próféta: prófécia, Messias

&

Jó, gonosz: tudása

Tiltás, *csábítás*: cselekedet

Bűn zsoldja: jelenvilág

&

Értelmet, tudást szakítván

Küzdő térre helyezve

Harcod vívod szüntelen

ESZME! ERŐ! JÓSÁG!

Írányt mutató lélek

Föld, ember, megváltás

&

Zsák, zsák, teli zsák

Zsákbamacska vár miránk

Ábra

Egy kép

Egy kép Mi irreális igaz

Egy kép

Egy kép mi téged vár és kér

Helyezd el magad Foglalj helyet

E kép legyen a mi képünk

Lépj mellém. Állj mellettem

Legyél határátkö Mi elválaszt

Amely megtart megteremt **összeköt**

Paletta Vászon Vonások száza

Egy ember rád vár Előtted áll

Egy kép *vonalak*– utak Ami **létezik**

Megvan cirka firka Egy kép **vázlat**

Rád vár - Téged kér Légy festője

Megteremtője egy irreális **képnek**

Valóság helyzet Erre kér és kérdez

Leszel - e életem hasznos kódarabja

Életnek boldog **építő mestere**

Szerbusz tavasz napkelte nyár szeretet

Te legyél a fénynyaláb pirkadat éj után.

Őszülő koromban sajog a szív hangja

Szeretni kéret megint szeres hát *engemet*

Koros lélek ifjú szív *kutat keres várva vár*

Ébredő hajnalon *te légy napsugár*

Virágnak virága *kertem középén* **Virágozz**

Célgömb *rádiusz* **világosság**

Kikelet *nyár vonzalom*

Fény *sugár kedvesem*

Találj meg engemet

Reál

Reáltalan = <i>nem valós</i> + -	<u>Állítás</u>	<i>Láthatatlan</i> , látható
Reális = <i>valóságos</i> ()	Igaz	Igaz Hamis
Egyik <i>igaz</i> Másik <i>hamis</i>	<u>Tagadás</u>	Való létező
Kép <i>rege</i>	Képzelet	állítás
<i>Érzelem</i> és értelem	<u>Igaz</u>	hamis <i>Nem</i>

Mi a reális, a látható, érezhető, kézzel fogható, tapintható.

Nem, *igen*; Igen, nem;
kérdő, kérdés.
Tiszta, lehet.

Mi az igaz, megtartó, reális idill, idea. Lehetséges, lehető.

Reáltalan, reális.

Kettő közül, melyik a reális.

Kecsegtet jóval, egyik – másik is.

Mindegyikben van valami, idill, idea.

Vajon mindez még mindig reális.

Mit elfog, elfogad és bezár a körüveg.

Sokáig fény, *csend* melegébe *heviül*,

Elhal, elalszik, *szunnyad*,

Halványan elfakul, *újra éled*, szít uszít.

Felkapjuk, *eltesszük*, temetjük,

Temetve *rátalálva* örülünk.

Millió,- millió? *mindegy*, nem sírunk.

Reáltalan, reális? mégis *sírunk*, nevetünk.

Nevetve, sírva, - bánatba *örülünk*.

Bűn és lét = valóság;

Megváltás, *kérdés*

választás. = ***Életed***

Bemutatkozunk

Kamarás Klára: Pécsett születtem, és ott éltem tanulmányaim befejezéséig. 1955-ben végeztem a Tanárképző Főiskolán, azóta Letenyén tanítottam, mint matematika–fizika–rajz szakos tanár. Gyerekkoromtól vonzott az alkotómunka, de a vidéki elzártságából nem találtam utat az érvényesüléshez.

Az Internet nyitotta meg számomra a lehetőséget, hogy bemutassam festői–írói–költői alkotásaimat.

Bodó Csiba Gizella: Miskolcon születtem. A 60-at betöltöttem, a Sodrásban 2006 c. kötetben megjelentem, verseimet másnak szinte csak akkor mutattam, amikor az 50-et meghaladtam, s biztatásra folytattam.

Írásaimban ott van az életem – a meghatározó zalai nyarak, a természet csodálata, minden élet csodálat, az elmúlás törvénye. S mivel lassan két évtizede egyedül maradtam, mindezek kiírása, megvallása segít a hétköznapokon.

A könyveim a „gyerrekeim”, idén született meg a 10. Megjelentem a Klaris Antológiákban, a Klaris irodalmi lapban – verseimmel, fotóimmal. Ha tehettem, utaztam, amit láttam, megírtam. S ha a sors engedi, ezt szeretném folytatni: írni, írni, írni – fotózni, pihenésképpen mindezt üvegfestéssel színesíteni. S mivel mindig inkább elbújtam, már „Szeretném magam megmutatni”...

Szabolcsi Erzsébet: ...Lyukas zsebű senki vagyok, de virágokból szőtt álmok közt terelgetem hétköznapijaim bárányfelhőit. Zengő zivatarban barlangba búvok, napsugaras nyárban friss forrásvízzel hűtöm forró homlokom. Kapkodok szálló hópihéek után, s pillangószárnyon csapongnak gondolataim... 1954. április 12-én születtem Sátoraljaújhelyen, a Zemplén szívében. Gyermekkoromtól kezdve minden érdekelt, ami a természettel és a művészetekkel kapcsolatos. Magyar–latin

szakon végeztem a Kossuth Lajos Tudományegyetemen, harminc éve tanárként dolgozom. A Kunszentmiklósi Református Kollégiumban tanítok. Három fiam van és egy lányunokám. Édesapám sokoldalúsága volt a példa előttem, hogy képezsem magam, és próbáljak alkotni. Szeretem megörökíteni azt, ami tetszik nekem, képpel, hanggal, verssel. Talán néha sikerül... ilyenkor jó élni...

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én Garán születtem. Házasságot 1971-ben kötöttem Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló évek következtek. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem hétköznapijaim. Az írás gondolta lassan érett meg bennem. Hangos gondolatim, az írott szót, a verselést, ca.1990 óta művelem, kb. hat éve kapcsolódtam be a „firkáim” révén különböző magyar Honlapok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok. 2005-ben jelent meg önálló kötetem, címe: Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján

Kiss Angéla (Mimangi): Minden „művészlelkületű” tudja, hogy rengeteget lehet tanulni izgalmas olvasmányokból.

Akár egy kiállítás képei – akár egy színházi jelenet nagyon szép kellemes elmélyülése észrevétlenül telepszik hangulatunkra, fényt lop az életünkbe. Persze sok minden befolyással lehet hétköznapi gondolatainkra, tetteinkre.

Leírni biztosan nem lehet minden gondolatot, érzést. Úgy gondolom, hogy írásaim – amatőr szinten is – tükrözik személyiségemet, hangulatvilágomat. „Minden embernek szüksége van valamilyen célra az életben, amit tiszteletben tart és büszke, hogy dolgozik érte, mert csak így maradhat egészséges.”

Ezt szeretném megosztani másokkal is. Mindennapi munkánk, örömünk és gondunk határtalan lehetőséget kínál a megírásra, megismerésre, egymás megértésére.

Papp Erzsébet (Zsike): Gyerekkoromban a jóságról írtam, a karácsonyi éjszakáról, a lepke szárnyáról. Ifjúságomban a csillagokról és a szerelemről. Öreg vagyok, sok minden történt.

Megtapasztaltam az emberi gonoszságot, a karácsonyok és a szerelmek megcsúfolását, az eltaposott lepkéket. Elfáradtam, felnőttek a gyerekeim, és egy kis huncut szemű úgy szólít, hogy Mamuci. De még mindig ezekről írok. A jóságról, a karácsonyi éjszakáról, a lepke szárnyáról, a csillagokról és a szerelemről.

Lehet, hogy nálam valami nem stimmel?

Nagy Erzsébet (Pendzsi): Ha azon tűnődöm, miért is ragadok tollat, s írom ki magamból gondolataimat, elmém elhúzódik a vackába, és tüntet. Éberem figyel, s kierőszakolja belőlem, hogy ne vele, de nélküle találjam meg kérdésemre a választ. Ne elmémből, de lelkemből hozzam föl, s emeljem tudatom szintjére. Lelkem élő, lüktető szeretet, amely kényszeríti elmemet érzéseim fizikális kifejezésére. S ez a „szeretetlenlélek” ösztönöz, hogy másoknak is adjak ebből a szeretetből, nyújtsak örömet, tegyek boldoggá másokat is, akiknek szintén tárva lelkük és befogadóak. Az én lelkem boldog. Az a küldetésem, hogy próbáljak megérinteni más lelkeket is ezzel a boldogsággal. S ennek egyik „eszköze” nálam a vers. Egyszerű ember vagyok, egyszerű gondolatokkal. De egyedi és megismételhetetlen. Mert a gondolataim az enyéme, az én lelkemből fakadnak. S ha egész életemben csak egyetlen ember lelkét „érintettem” is meg, az már küldetésem sikerét jelenti.

Móricz Eszter: Debrecenben születtem, a gyökereim Szabolcs-Szatmár és Debrecen. Írogatással már kamaszkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete mindig is meghatározó volt számomra: amolyan családi örökség. A szépirodalom, a versek lételememmé váltak. Nagy kedvenceim: József Attila,

Szabó Lőrinc, Tóth Árpád és Baranyi Ferenc. 2005 szeptember 6-án jelentek meg igazán írásaim először a Netversek, majd a Barátok Verslista, a Forrás, a Napsziget Íróklub, a Művészetek forrása és a Kalács honlapjain. Nyomatásban a Sodrásban 2006 antológiában, a Képzeld el irodalmi folyóiratban, a Napsziget irodalmi és művészeti folyóiratban, valamint Torontóban szintén egy negyedévente megjelenő magyar nyelvű folyóiratban, a Napló-ban. Eredeti foglalkozásomat is így választottam, nyomdász lettem, betűszedő. Mára már a számítógépes technika kiszorította „ólmos” szakmámat. Szerkesztő, montírozó, korrektor lettem. Két felnőtt gyerekem van. Nagyon pesszimista ember vagyok: ezt tükrözik verseim is. Szeretem a természetet úgy, ahogy van, szeretem az embereket, szeretem a szépet s a jót... Úgy gondolom, ha már egy valaki elolvassa az írásaimat, akkor már megérte tollat ragadni.

Rózsás Sándorné: Letenyén születtem 1939. március 8-án, ma már nagyon szép nap, Nők napja. Iskolai végzettségem nyolc általános. 1958. január 6-án férjhez mentem. Boldog családi életet élünk, két gyermekünk született. Első megszületett 1959-ben, második 1964-ben. Foglalkozásom női szabó, munkámat nagyon szeretem. Születésem óta letenyei lakos vagyok. Ma már egyedül élek, férjem, akit nagyon szerettem, el távozott már két és fél éve. Azóta intenzívebben írom verseim, ami történik, neki elmesélem. A szeretet hiányát, egyedüllétet, a múltbéli emlékezést – mind versbe foglalom. Madarak, virágok, szeretet, szerelem – ezt mind versbe gyűjtöm, és róluk álmodom. Eddig két verseskötetemet jelent meg. Az első címe: Egy szál virág, a második kötete: A szeretet lángja.

Vörös Bernadett (Angel): 1979. március elsején láttam meg a napvilágot szüleim örömeire. Élveztem, hogy én vagyok a legkisebb, akire óvó szeretettel vigyáz két nővére. Tinédzser ko-

romban ismertem meg a legjobb barátnőmet, akinek két éve született egy gyönyörű szép kislánya. Jelenleg titkárnőként dolgozom egy vállalatnál, Székesfehérváron. Szakközépiskolás koromban az irodalom-tanárnőm szeretett meg velem az olvasást, ekkor kezdtem el a versírás felé fordulni. A legelső időszakban bármit megláttam, versbe öltöttem (pl.: Tárgyak, Ablak). Majd jött az első szerelem, mely más irányba terelte műveimet. Az első szakítás mély nyomot hagyott bennem, ekkor nagyon negatív hangulatú verseket írtam (pl.: Koporsó). 2000-ben férjhez mentem. A hullámzó házasságom újabb és újabb versek születését eredményezte. 2003-ban fedeztem fel a Barátok Verslistát, mely lehetőséget adott verseim neten, illetve kötetben való megjelenéshez. Egyre bátrabban mutatom meg verseimet a kívülállóknak is, nem csak a barátoknak. Műveimet nem tudom bekategorizálni, mert van pozitív és negatív hangulatú egyaránt. Ajánlom mindenkinek, hogy olvassa a verseket, és ha késztetést érez arra, hogy pár sort papírra vessen, akkor tegye meg, vállalja fel, és mutassa meg a nagyvilágnak.

Péter Erika: Valamikor a XX. században születtem Szarvason: hogy mikor, nem emlékszem már, mert a számokat mindig elfelejtem: kb. 3-70 év körüli lehetek. Életemnek több színtere volt, Békéscsabára 1989-ben költöztünk. Jelenleg tárlatvezető vagyok a Jankay Galériában.. ifjabb koromban óvónő és drámapedagógus voltam. Ehhez az időszakhoz fűződnek életem legkellemesebb emlékei. Békéscsabán 23 óvoda törvényességi felügyeletét láttam el, ezen kívül játék-munkaközösség vezető és a Megyei Drogprevenciós Munkacsoport aktív tagja voltam. Egyetlen fiam 1997-ben tragikus körülmények között halt meg, így ezt a munkát 2000-ben abbahagytam... Imádom a zenét, de ma már csak a helyi kórusban énekelek. A gyermekkor természetes próbálkozásaitól eltekintve kb. 1980-tól írok verseket, de ezt a „titkot” szinte senki sem tudta.

Legelőször 2004-ben jelentem meg nyomtatásban, mert barátaim – a titkot leleplezve – elküldték néhány versemet az Accordia Kiadó pályázatára. Azóta szorgalmasan írok, több antológiában, folyóiratban jelentek meg műveim. Önálló kötetem a „Mindörökké mosoly.” (Accordia, 2005.) Ezt a válogatást az általam Lélekzeteknek nevezett, ún. grafoterápiás verseimből állították össze. 2005 novembere óta internetezem, így lettem tagja a Barátok Verslistának is. Lélekzeteimet fűszerezem már vidámabb versekkel is, ezeket a szösszeneteket Bóvliknak hívom. 2006-tól tartom magam alkalmasnak (talán) arra, hogy a kicsinyeknek is írjak. A Gyerekzetekkel mások gyermekeinek szeretnék örömet szerezni. Jelenleg a Versel-Hetek c. gyermekverses kötetem a Móra Kiadónál kiadásra, illusztrálásra vár, s el ne kiabáljam (amit örömben máris megtettem), talán a 2007-es Karácsonyi Könyvvásáron kapható lesz.

Kovács József Tibor: Az idő ezen síkján a Kovács József Tibor nevet kaptam. Békéscsabán születtem 1977. december 16-án, és eddigi életem folyamatosan ebben a városban zajlott. Az írás létem elengedhetetlen része, melyet egyre inkább a befelé fordulás, az egyén megismerése inspirál. A hit elengedhetetlen része életfelfogásomnak (ami verseimben gyakran megjelenik), ennek lényege, hogy az Isten egy velünk, és mi egyek vagyunk vele. Hiszem, hogy társra van szükségünk a teljesség (Isten, Transzcendens) eléréséhez, és hiszem, hogy én már megeltem a társam...

Vass Norbert: Gondolatok a fejemben, kilométerek a lábamban, szavak a tollamban, érzések a szívemben. Azért születtem, hogy megszülessenek. Gyerek vagyok. Szerelmes vagyok. Bölcsész vagyok. Kaposvári vagyok. Naív vagyok. Álmodozó vagyok. Hiperrealista vagyok. Így megy ez... Én vagyok. Te vagy. Minden. Mindl.

Gyenese Ibolya: Gyenese Ibolyának hívnak ebben a Létben. Társammal, kit adott nekem az Ég, Békességben élek rég Keszthelyen, a Balaton „fővárosának” szívében. „Csend Háza” az otthonunk a „hazavágyókat” ott várjuk. Spirituális életünkkel szolgálunk, nincsen semmi, amit elvárunk. Része lettem az Egésznek. Nem írok, ha ihletésem nincsen.

Rólam nem kell tudni, talán csak annyit: a nevem hírnöke a Tavasznak, a Fénynek, a Reménynek; hirdetője az Örök Létnek. Mindenért Istennek hála: a dicsőség az övé. Így született meg a Fény, a Hang és a Csend. A Mesterek emlékére, az Emberek reményére.

„Mit számít az ha embernek hívnak is? Valódi lényem a lélek a szeretet: az egész Föld az otthonom s az Univerzum a szülőhazám.” /Sant Darshan Singh – Urdu misztikus költő/

Bíró Pál Tibor: 1966. november 22-én születtem Marosvásárhelyen, Erdélyben. 1999-től írok verseket, esszéket, mely művek idáig fiókfogságban szenvedtek. 2006-ban jöttem Magyarországra, pontosabban Budapestre, ahová hivatásom szólított mint fogtechnikust. Első verseimet az Accordia kiadó publikálta, dr. Balázs Tibor segítségével által. Jelen pillanatban Gödön élek, és próbálok ismerkedni az ottani környezettel, ugyanakkor szerencsés embernek mondhatom magamat, mivel nagyon sok kedves emberrel tudtam megismerkedni. Remélem, hogy ez a baráti kör tovább fog bővülni.

Dobler Anita: Budapesten születtem, jelenleg Kecskeméten élek és dolgozom. Felsőfokú tanulmányaimat is „Hírös város” jogi egyetemén folytatom. Nagyon szeretek olvasni és verset írni – több-kevesebb sikerrel, ám annál nagyobb lelkesedéssel. Szeretném, ha versebe öntött érzéseimet minél több ember fogadná jó szívvel, és ha csak egy gondolat is célba talált, arra szokták mondani: „már nem hiába kelt fel a nap”...

Kovács Éva: Írok, mert ez jó nekem. Ajándék, ha a szó úgy simul a tollam alá, ahogy szeretném. Ha megtalál a mondat, a kép, amit keresek. Ha versben tudom elmondani magam. Külsőn öröm, ha másnak is öröm. Ha versben mondhatom el, ami a te szívedet is nyomja.

Nagy Krisztina: 1969-ben találkoztam a világgal. Többször próbáltam elbúcsúzni, de még mindig tartja kezében tenyeremet. Amíg el nem engedi, addig is élek, s a retinámra varázsolok színeket, a nagy szürkeségben.

Csetnegi László: 24 éves vagyok, egy kisvárosi helyi rádióban dolgozom hírszerkesztő gyakornokként. Ennyi talán elég is rólam.

Nem hiszem, hogy néhány mondat megmutatná, milyen is valójában egy ember. Bízom benne, hogy az írásom sok mindent elárul rólam. Inkább kihasználom a lehetőséget, hogy négy kivételes embernek ajánljam ezt a novellát, akik mind nagy hatással voltak rám emberként, és alkotóként is.

Ajánlom tehát ezt a novellát két irodalomtanáromnak, Apátiné tanárnőnek, és Peresztegi Nagy Róbert tanár úrnak, Tóth Lacinak, a legjobb barátomnak, és természetesen édesanyámnak. Hiszen: „Az a szó, hogy édesanyám, ez az isten neve a gyermekek szívében és ajkán.”

Kiss-Deák Emese: Nem szeretek magamról beszélni. Nem beszélhetnék inkább másról? ☺ Ha a viszonyom az íráshoz érdekel, akkor az a válaszom, amit egy nálam bölcsebb barátom mondott egyszer: „Kemény munka. 10% tehetség és 90% szorgalom.” Különben... Nyughatatlan vagyok, most kezdem megismerni magam. Talán lassan fel is nőök. Két éve úgy

döntöttem, nekivágok Angliának, hogy lássak, halljak, tapasztaljak. Találkoztam itt önmagammal. Jó is volt, meg nem is. De főleg elég, úgyhogy lassan indulok is haza, zsákomban a sok tapasztalattal, mondanivalóval.

Újlaki T. Erzsébet: 1955. március 21-én születtem Somlyóújlakon, Szilágy megyében. Szülőfalumból a természet, népdal, a néptánc iránti szeretetemet hoztam magammal az anyaországba, 1991-ben. 1979-ben végeztem el a marosvásárhelyi Pedagógiai Főiskola bölcsészkarát. Zalagyömörőben (Veszprém megyében) élek a férjemmel és öt gyermekemmel. Kedvenc időtöltésem az olvasás, írás, kézimunkázás, éneklés. Az írást, a verset a lélek ajándékának tekintem, különleges adománynak. Ezt szeretném másokkal is megosztani.

Papp János: Mit is mondhatnék magamról? 1976-ban születtem, most 2007-et írunk. Míg tizenéves voltam, hamar eltelt az idő a boldog tudatlanság és tudattalanság téveszméi között. Húszas éveimet megkeserítette a szegénység és a munka, de volt itt már más is. Szerelem. Azt hittem, most már boldog leszek. De ezt is elveszítettem. Egyedül maradtam a meg nem értettségek vastag falai közé zárva.

De nemrég találkoztam a versírással, s egy ideje közös az utunk és minden tisztelem és alázatomból az övé. Milyen ember lettem? Hogyan vélekedem a XXI. századról, melyben élek és dolgozom? Lelkemben dúló érzések harcát miként élem meg? Aki akar, most bepillanthat falaim közé s innentől én nem is mondok már semmit. Erről valljanak a verseim.

Kiss Balázs Kunó: Lassan harminc éves, írással ma már csak nagyon keveset foglalkozó fiatalember. Több mint félezer vers került ki az elmúlt másfél évtizedben a tollából. Saját bevallá-

sa szerint azért hagyta abba a költészettel való foglalkozást, mert nem érzi úgy, hogy olyat tudna alkotni, amivel már mások javát szolgálhatja. Nem érzi, hogy fel tud nőni olyan magasságokba, mint kedvencei: Weöres Sándor és Babits Mihály. A korai fiatalos, erotikus versekben megnyilvánuló lángolása húszas éveiben kezdett átalakulni az élet rejtelmeit boncolgató, nem öncélú alkotásokká. Kreativitását jelenleg a belső világának alakításában éli meg, és várja azt a pillanatot, amikor a belső csírái termő élőlényekké alakulnak.

Barna Júlia: Hatvanegy éves, boldog nyugdíjas vagyok. Boldogságom nem a koromnak szól, nem is a megromlott egészségi állapotomnak, hanem annak a lehetőségnek, hogy végre két szenvedélyemnek – az olvasásnak és az írásnak élhetek.

Az elmúlt évtizedekben ritkán jártam az élet napos oldalán, többek között az képezett árnyékot felettem, hogy érettségi után anyagi okokból nem tanulhattam tovább, a későbbiek során pedig szemműtéteken estem át. Verseket a középiskolás évek alatt kezdtem írni – az asztalfióknak – , nemrég vettem elő onnan őket. Eddig három versem jelent meg antológiákban, négyet egy irodalmi lap közölt, az idei könyvhétre pedig a hajdúdorogi Mészáros Károly Városi Könyvtár egy válogatást nyomtatott ki a Hajdúdorogi Füzetek sorozatban.

Boldogságomat jelenleg ennek a kiadványnak a sikere táplálja.

Nyári Zsolt: 1980. március 28.-án születtem Győrben, iskoláimat is itt végeztem. 12 éves korom óta írok verseket, a novellaírást viszonylag későn, 27 évesen kezdtem. Van már egy saját, magánúton megjelentetett verseskötetem, s most készülök egy országos méretű könyvkiadásra.

Angyali mese című novellámat, szívből ajánlom annak az embernek, aki megtanított igazán szeretni, s boldogan élni: Sz. Il-dikónak!

Póka Thomas: 1981 nyarán születtem Németországban. Félig magyar, félig lengyel vagyok, Egyéves korom óta itt élek, és a magyar nyelvet is érzem igazán magaménak. 16 éves koromban írtam az első versemet, és azt követően sok szeretettel ijesztgettem tanáiraimat verseimmel, most pedig eljött az ideje hogy a világot is megbénítsam.

Mézes Mónika: 1983. január 21-én láttam meg a napvilágot Budapesten, és azóta is Budakalászon élek szüleimmel és az öcsémmel, Istvánnal. Ez a gyönyörű kis község Pest megyében található Budapesttől pár kilométerre. Bátyám két éve nősült meg, novemberben született meg a kisfia, Ákos. Jelenleg asszisztensként dolgozom egy biztosítási alkuusz cégnél. Hobbim a színházba járás és a tánc. Egy éve járok egy musical-látványtánc iskolába. Csapatunk több országos bajnokságon ért el sikereket.

Szijártó Károly: Ki vagy - Mit akarsz? 54 éves vagyok. Kaposulán élek, édesanyámmal. Hátam mögött tudok sok mindent. Csapong a képzeletem. Mi ez? Szó, szavak, mondatok: kicsiny kis gondolatok. Szétszórva összerakott halmaz – képpé válik. Jó indulattal vers, mibe magokat szórtam. A **kövé**r, *dőlt*, aláhúzott, eltolt, illesztett szavak különböző vonalvezetés során élre kelnek, gondolattá válnak. Ha jónak látod, megkeresed őket, ha nem, hát nem. Mindenki szükséglete szerint láthatja, Találja meg benne a képeket! Remélve hiszem,

*„Mindenik embernek a lelkében dal van,
és a saját lelkét hallja minden dalban.”*

Babits Mihály

Tartalomjegyzék

ÍRÁSAINK.....	1
KAMARÁS KLÁRA.....	2
BODÓ CSIBA GIZELLA.....	4
SZABOLCSI ERZSÉBET.....	5
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász).....	7
KISS ANGÉLA (MIMANGI).....	15
PAPP ERZSÉBET (ZSIKE).....	21
NAGY ERZSÉBET (PENDZSI).....	26
MÓRICZ ESZTER.....	29
RÓZSÁS SÁNDORNÉ.....	30
VÖRÖS BERNADETT.....	32
PÉTER ERIKA.....	33
KOVÁCS JÓZSEF TIBOR.....	35
VASS NORBERT.....	38
GYENESE IBOLYA.....	40
BÍRÓ PÁL TIBOR.....	44
DOBLER ANITA.....	47

KOVÁCS ÉVA	55
NAGY KRISZTINA.....	58
CSETNEGI LÁSZLÓ	61
KISS-DEÁK EMESE.....	64
ÚJLAKI T. ERZSÉBET	68
PAPP JÁNOS.....	74
KISS BALÁZS KUNÓ.....	79
BARNA JÚLIA.....	81
NYÁRI ZSOLT	86
PÓKA THOMAS.....	99
MÉZES MÓNICA.....	101
SZIJÁRTÓ KÁROLY	103
BEMUTATKOZUNK.....	109
TARTALOMJEGYZÉK	121

A BARÁTOK VERSLISTÁNAK EDDIG A KÖVETKEZŐ KIADVÁNYAI JELENTEK MEG:

2001 – Hálóba szőtt szavak c. verseskötet. A könyv ára: 400 Ft.

2004 – Álmodók Földje c. verseskötet. A könyv ára: 450 Ft.

2005 – VersüzeNET c. verseskötet. A könyv ára: 500 Ft.

2006 – A lélek temploma c. kötet. A könyv ára: 500 Ft.

Mindegyik antológia 216 oldalas, és 200-270 verset tartalmaz a
Barátok Verslista tagjainak tollából.

2005 – Magánkozmosz I. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.

2005 – Magánkozmosz II. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.

2006 – Magánkozmosz III. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.

2007 – Magánkozmosz IV. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.

A fenti novelláskötetek 48-60 oldalasak, A5-ös méretűek.

16-25 novellát tartalmaznak a Barátok Verslista tagjaitól.

2004. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 1. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

2005. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

2005. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 3. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

2006. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 4. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

2006. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 5. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

2007. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 6. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

A fenti folyóiratok 48-60 oldalasak, A5-ös méretűek. 50-55 írást –
főleg verseket – tartalmaznak az előző szám óta a Barátok Verslista
levelezőlistáján megjelent írásokból.

2006 – Sodrásban 2006 c. antológia. A könyv ára 1000 Ft.

2007 – Sodrásban 2007 c. antológia. A könyv ára 1000 Ft.

Mindegyik antológia 100 oldalas.

*A fenti kiadványaink megrendelhetők a megrendeles@verslista.hu
e-mail címen, illetve a következő postai címen:*

Barátok Verslista 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

**A Barátok Verslista tagjai közé a subscribe@verslista.hu címre írt
e-maillal kerülhetsz fel, ha elfogadod a lista szabályait.**

**Honlapjaink: <http://www.verslista.hu>; <http://www.kepzeldel.hu>;
<http://www.alkot.hu>; <http://www.poeta.hu>.**